

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(นายภักทิล น่วมเจิม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะ เป็นผู้เสนอ)

โดย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย	1-1
1. ชื่อร่างกฎหมาย	1-1
2. หลักการและเหตุผล	1-1
3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย	1-1
ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-1
1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น	2-1
2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย	2-1
3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย	2-13
4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น	2-13
5. ระยะเวลาและวิธีการรับฟังความคิดเห็น	2-14
6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-15
ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	3-1
1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย	3-1
2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย	3-1
3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ	3-7
4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น	3-8
5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย	3-33
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (CORRUPTION)	3-36
7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่	3-47
8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ	3-49
9. บทกำหนดโทษ	3-49
10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย	3-50
ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	4-1

ภาคผนวก QR CODE เอกสารเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

บทสรุปผู้บริหาร

นายภักดี น่วมเจิม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น ดังนั้น เพื่อเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการ จึงสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการและมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และให้ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 ที่ว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้จัดให้มีวิธีการรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและส่งเสริมไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง โดยมีผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย ดังนี้

ฝ่ายที่เห็นด้วย สรุปได้ว่า การกำหนดคำนิยามใหม่ถือว่ามีความเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันครอบคลุมถึงสถานประกอบการรูปแบบใหม่ ๆ และป้องกันการเกิดปัญหาช่องว่างทางกฎหมาย อีกทั้ง การกำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเหมาะสม และเพื่อให้สามารถนำรายได้ไปพัฒนาท้องถิ่นได้ นอกจากนี้ การแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาต่าง ๆ ที่เป็นกรณีการขยายระยะเวลาให้เพิ่มขึ้นทำให้ประชาชนได้รับประโยชน์และความสะดวกมากยิ่งขึ้น อีกทั้ง กฎหมายยังเป็นการป้องกันเยาวชนมิให้มั่วสุมในสถานบริการก่อนวัยอันสมควร รวมถึงอำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้บริการและป้องกันเหตุอันตรายในการใช้พาหนะในขณะดื่มสุราเกินที่กฎหมายกำหนด

ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย สรุปได้ว่า ควรมีการแยกประเภทสถานบริการทั้งลักษณะวิชาชีพ สถานที่ตั้ง ขนาด ฯลฯ เพื่อสะดวกในการตรวจสอบ ในการเก็บค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตตั้งสถานบริการ การต่ออายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฯลฯ และการแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาพิจารณาคำขออนุญาตตั้งสถานบริการให้ลดลง โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาสั่งภายในสิบห้าวันนั้น

ส่งผลให้ระยะเวลาสั้นลงมาก อาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ต้องใช้ความรอบคอบ อีกทั้ง การอุทธรณ์ควรมีช่องทางให้ผู้ประกอบการได้ใช้สิทธิเพิ่มขึ้น

ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย กล่าวคือ ร่างกฎหมายฉบับนี้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเชิงบวก คือ ทำให้เกิดการสร้างรายได้และกระตุ้นการใช้จ่ายมากขึ้น เพราะผู้ประกอบการมีแรงจูงใจในการจัดตั้งสถานบริการที่มากขึ้น เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ส่งผลให้จำนวนสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลต่อเนื่องให้มีนักท่องเที่ยวมากขึ้น เกิดการใช้จ่ายหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจที่มากขึ้น และทำให้มีการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ได้มากขึ้น จึงส่งผลดีต่องบประมาณที่มากขึ้น อันจะนำมาใช้พัฒนาประเทศได้ต่อไป ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเชิงลบ คือ ทำให้เกิดผลเสียต่อเสถียรภาพเศรษฐกิจของครัวเรือน โดยประชาชนจะเข้าไปใช้บริการในสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยมากขึ้นเกินความจำเป็น และอาจทำให้เงินออมลดลง รวมถึงทำให้เกิดการเบี่ยงเบนการใช้จ่าย โดยเงินที่ประชาชนใช้ไปกับสถานบริการอาจเป็นเงินที่ปกติจะใช้ซื้อสินค้าหรือบริการอื่น ๆ ภายในชุมชนอยู่แล้ว กรณีดังกล่าวมิได้สร้างเม็ดเงินใหม่ในระบบเศรษฐกิจโดยรวม แต่เป็นการโยกย้ายการใช้จ่ายจากธุรกิจหนึ่งไปยังอีกธุรกิจหนึ่ง ส่งผลกระทบต่อสังคมเชิงบวก คือ ทำให้มีการรักษาความสงบเรียบร้อย ควบคุมดูแลการดำเนินงานของสถานบริการ เพื่อลดปัญหาความเดือดร้อนรำคาญและอาชญากรรมในชุมชนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน จึงส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีกรอบในการควบคุมดูแลการดำเนินงานของสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงลดความเสี่ยงของการเกิดปัญหาอาชญากรรม การค้ามนุษย์ หรือการค้าประเวณี อีกทั้ง การเพิ่มความปลอดภัยในมาตรฐานความปลอดภัยของอาคารและบริการ ส่งผลกระทบต่อสังคมเชิงลบ คือ ปัญหาการหลีกเลี่ยงกฎหมาย โดยข้อกำหนดและข้อบังคับที่เข้มงวดเกินไปจะผลักดันให้ธุรกิจสถานบริการบางส่วนไปดำเนินงานแบบผิดกฎหมายหรือใต้ดิน และนำไปสู่ปัญหาการทุจริตและรับสินบนของพนักงานเจ้าหน้าที่อีกด้วย และส่งผลให้ธุรกิจต้องปรับตัวหรือปิดตัวลงจึงส่งผลกระทบอย่างมากต่อผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสถานบริการ ส่งผลกระทบอื่นที่สำคัญ คือ เป็นการเพิ่มภาระงานให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ทั้งที่ในปัจจุบันมีภาระงานมากอยู่แล้ว รวมถึงหากการบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพหรือขาดความโปร่งใส อาจนำไปสู่ปัญหาการเรียกรับสินบนหรือการมีผลประโยชน์ทับซ้อนในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment) ประกอบด้วย 1) ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย 2) ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง และ 3) ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือ ข้ำซ้อน หรือขัดกัน

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย

1. ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

☐ กฎหมายใหม่

☒ แก้ไขเพิ่มเติม

☐ ยกเลิก

2. หลักการและเหตุผล

2.1 หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ดังนี้

(1) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” และ “พนักงานเจ้าหน้าที่” และให้เพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงาน” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 3)

(2) กำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เพิ่มมาตรา 4/1)

(3) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดเขตในท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 5)

(4) แก้ไขเพิ่มเติมข้อคำนึงในการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 7)

(5) แก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาในการพิจารณาคำขออนุญาตตั้งสถานบริการของพนักงานเจ้าหน้าที่ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 9)

(6) แก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่กรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการให้อุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 11)

(7) แก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 12)

(8) แก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงในกรณีที่รายการในบัตรประวัติของพนักงานเปลี่ยนแปลงไป (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 14)

(9) แก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่ในกรณีบัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 15)

(10) แก้ไขเพิ่มเติมห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 16/1)

(11) แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการเมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ (เพิ่มมาตรา 16/4)

(12) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ให้เป็นอำนาจของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 17)

(13) ยกเลิกมาตราที่เกี่ยวข้องเนื่องกับนิยามสถานบริการ (ยกเลิกมาตรา 18)

(14) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้งดการแสดงเป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 20)

(15) แก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 22)

(16) แก้ไขเพิ่มเติมให้เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 24)

(17) ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมตามบัญชีท้าย)

(18) กำหนดให้กฎกระทรวงหรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

2.2 เหตุผล

โดยที่การประกอบกิจการสถานบริการมีลักษณะการประกอบธุรกิจที่อาจดำเนินการไปในทางกระหนาบหรือเพื่อตอบสนองความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ต้องได้รับการควบคุมตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตก่อนจึงประกอบกิจการได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการจึงควรเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น ดังนั้น เพื่อเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการ จึงสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการและ

มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และให้ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอันสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 ที่ว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย

☒ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

☐ ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นายภณทิล น่วมเจิม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ฉบับนี้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจ ปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น ดังนั้น เพื่อเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการ จึงสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการและมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และให้ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการ เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง รวมทั้ง ส่งเสริมและพัฒนาการหารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอันสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 ที่ว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น

2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) สถานเต็นรำ รำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคูบริการ</p> <p>(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า</p> <p>(3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า แต่ไม่รวมถึง</p>	<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า ดังต่อไปนี้ โดยมีลักษณะการให้บริการทั้ง 4 ประการ ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) <u>สถานบันเทิงรำ รำวง หรือรองเง็ง</u> มีและประเภทที่ไม่มีคูบริการ</p> <p>(2) <u>สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า</u></p> <p>(3) <u>สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว</u> ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า แต่ไม่รวมถึง</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>(ก) สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล</p> <p>(ข) สถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือ</p> <p>(ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) มีดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้พนักงาน นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า</p> <p>(ข) มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า</p> <p>(ค) มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้นหรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม</p> <p>(ง) มีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 นาฬิกา</p> <p>(6) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>(ค) สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล</p> <p>(ข) สถานประกอบธุรกิจเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบธุรกิจเพื่อสุขภาพ หรือ</p> <p>(ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติเพลง หรือ อุปกรณ์ร้องเพลงประกอบดนตรี</p> <p>(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้</p> <p>(ค) มีดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้พนักงาน นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า</p> <p>(ข) มีเครื่องเล่นดนตรีหรือเครื่องเล่นเสียงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า</p> <p>(ค) มีเครื่องเล่นหรือยินยอมให้มีการเล่นหรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม</p> <p>(ง) มีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวงรูปแบบการจัดตั้งแบบชั่วคราวแบบถาวร หรือแบบเคลื่อนย้ายได้</p> <p>(5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 นาฬิกา</p> <p>(6) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>ทั้งนี้ มิให้นำรวมถึงร้านอาหารหรือสถานที่จำหน่ายอาหารทั่วไป ซึ่งมิได้มีลักษณะเป็นสถานที่ประกอบธุรกิจในลักษณะผับ บาร์ หรือสถานที่</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าร้านอาหารหรือสถานที่ ดังกล่าวจะมีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์”
<p>มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด</p>	<p>มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในบทนิยาม คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” <u>ส่วสหรัษฐแหห</u> <u>มหนคร หนยศวรณตึง ผู้ชัษฐศรตรวรณศรณต</u> <u>ในสัหรัฐตึง หนยศวรณตึง ผู้ส่วศรตรวรณศรต</u> <u>หมายความว่า ให้ผู้บริหรองครปรกครองส่ว</u> <u>ท้องถึนตังตอไปนึ้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่และมี</u> <u>อำนาจตังตังพนักงานส่วท้องถึนเป็นเจ้าพนักงาน</u></p> <p>(1) <u>นายกองค์การบริหารส่วจังหวัด</u> <u>สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วจังหวัด</u></p> <p>(2) <u>นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล</u></p> <p>(3) <u>นายกองค์การบริหารส่วตำบล</u> <u>สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วตำบล</u></p> <p>(4) <u>ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับ</u> <u>ในเขตกรุงเทพมหานคร</u></p> <p>(5) <u>นายกเมืองพัทยา สำหรับในเขต</u> <u>เมืองพัทยา”</u></p>
	<p>มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นบทนิยามต่อจากบทนิยามคำว่า “ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521</p> <p>“<u>“องค์กรปรกครองส่วท้องถึน” หมายความว่า</u> <u>องค์การบริหารส่วจังหวัด เทศบาล องค์การบริหาร</u> <u>ส่วตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และ</u></p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<p><u>องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง</u></p> <p><u>“ข้อบัญญัติท้องถิ่น”</u> หมายความว่า กฎซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจนิติบัญญัติของราชการส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติเมืองพัทยา เป็นต้น</p> <p><u>“เจ้าพนักงาน”</u> หมายความว่า ผู้ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่แต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้”</p>
	<p>มาตรา 6 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 4/1 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509</p> <p><u>“มาตรา 4/1 ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น”</u></p>
<p>มาตรา 5 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรือตอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา</p>	<p>มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p><u>“มาตรา 5 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรือตอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา</u></p> <p><u>ในการกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่เพื่อการอนุญาต สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด</u></p> <p><u>สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร</u></p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<p><u>สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจของนายกเมืองพัทยา กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา</u></p> <p><u>เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมาตรจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 5 ก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา”</u></p>
<p>มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง</p> <p>(1) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว</p> <p>(2) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง</p> <p>(3) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก</p>	<p>มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง <u>๕ และ</u> <u>การกำหนดเขตอันมีปริมาตรจำกัดในท้องที่เพื่อการอนุญาตตามมาตรา 6 นั้น ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้</u></p> <p>(1) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว <u>เว้นแต่ได้รับอนุญาต</u> <u>อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่</u></p> <p>(2) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง <u>เว้นแต่ได้รับอนุญาต</u> <u>อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่</u></p> <p>(3) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก”</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>มาตรา 9 เมื่อได้รับคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาสั่งภายในเก้าสิบวัน</p>	<p>มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 9 เมื่อได้รับคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาสั่งภายใน<u>ห้าสิบห้าวัน</u>”</p>
<p>มาตรา 11 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาต หรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจ ในจังหวัดอื่น ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่อนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต</p> <p>คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด</p> <p>หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรก ต้องแสดงเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย</p>	<p>มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 11 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาต หรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ<u>อธิบดีสหบดีกรมตำรวจผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกเมืองพัทยา</u> ในจังหวัดอื่น <u>ผู้ขออุทธรณ์หรือผู้ขอต่ออายุ</u> <u>อธิบดีสหบดีกรมตำรวจผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร</u> <u>นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด</u> <u>นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล</u> การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่อนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต</p> <p>คำวินิจฉัยของ<u>อธิบดีสหบดีกรมตำรวจหรือ</u> <u>อธิบดีสหบดีกรมตำรวจผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร</u> <u>นายกเมืองพัทยา</u> <u>นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด</u> <u>นายกเทศมนตรี</u> <u>นายกองค์การบริหารส่วนตำบล</u> แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด</p> <p>หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรก ต้องแสดงเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย”</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>มาตรา 12 ในกรณีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการสุญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบว่าใบอนุญาตสุญหายหรือชำรุด</p>	<p>มาตรา 11 ให้ยกเลิกความในมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 12 ในกรณีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการสุญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดสามสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบว่าใบอนุญาตสุญหายหรือชำรุด”</p>
<p>มาตรา 14 ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ</p> <p>ในกรณีที่รายการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง</p> <p>การจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งการเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>การจัดทำบัตรประวัตินั้น ต้องไม่ระบุหน้าที่ของพนักงานในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พนักงานนั้น</p>	<p>มาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 14 ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ</p> <p>ในกรณีที่รายการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงภายใน<u>เจ็ดสิบห้าวัน</u>นับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง</p> <p>การจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งการเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>การจัดทำบัตรประวัตินั้น ต้องไม่ระบุหน้าที่ของพนักงานในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พนักงานนั้น”</p>
<p>มาตรา 15 ในกรณีบัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการสุญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ</p>	<p>มาตรา 13 ให้ยกเลิกความในมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 15 ในกรณีบัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการสุญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่ ภายในกำหนดเจ็ดวันนับ แต่วันที่บัตรนั้นสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ในสาระสำคัญ และให้นำความในมาตรา 14 วรรคแรก มาใช้บังคับโดยอนุโลม	ต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่ ภายในกำหนด <u>เจ็ดสิบห้า</u> วันนับแต่วันที่บัตรนั้นสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ในสาระสำคัญ และให้นำความในมาตรา 14 วรรคแรก มาใช้บังคับโดยอนุโลม”
<p>มาตรา 16/1 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้ง สถานบริการยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้ ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานใน สถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลา ทำการ</p> <p>เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตรวจสอบเอกสาร ราชการที่มีภาพถ่ายและระบุอายุของผู้ซึ่งจะเข้าไป ในสถานบริการ</p> <p>ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการ ไม่ยินยอมให้ตรวจสอบเอกสารราชการหรือไม่มีเอกสาร ราชการและเข้าไปในสถานบริการ ให้ผู้รับอนุญาต ตั้งสถานบริการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบโดยพลัน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งและหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการแจ้งและการรับแจ้งให้เป็นไปตามที่ กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด</p> <p>ในการดำเนินการตามวรรคสองหรือ วรรคสาม ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจะ มอบหมายให้พนักงานของสถานบริการเป็น ผู้ดำเนินการแทนก็ได้</p>	<p>มาตรา 14 ให้ยกเลิกความในมาตรา 16/1 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 16/1 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้ง สถานบริการยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้ ผู้มีอายุต่ำกว่า<u>ยี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานใน</u> <u>พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์</u>ที่มีได้ ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการ ระหว่างเวลาทำการ</p> <p>เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตรวจสอบเอกสาร ราชการที่มีภาพถ่ายและระบุอายุของผู้ซึ่งจะเข้าไป ในสถานบริการ</p> <p>ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการ ไม่ยินยอมให้ตรวจสอบเอกสารราชการหรือไม่มีเอกสาร ราชการและเข้าไปในสถานบริการ ให้ผู้รับอนุญาต ตั้งสถานบริการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบโดยพลัน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งและหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการแจ้งและการรับแจ้งให้เป็นไปตามที่ กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด</p> <p>ในการดำเนินการตามวรรคสองหรือ วรรคสาม ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจะ มอบหมายให้พนักงานของสถานบริการเป็น ผู้ดำเนินการแทนก็ได้”</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<p>มาตรา 15 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 16/4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509</p> <p><u>“มาตรา 16/4 เพื่อความปลอดภัย ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการเมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ ทั้งนี้ ปริมาณพื้นที่และจำนวนเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ ให้แตกต่างกันได้โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของสถานบริการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”</u></p>
<p>มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายใน เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาด หรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้คอมพิวเตอร์หรือการให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>มาตรา 16 ให้ยกเลิกความในมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p><u>“มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ ควรใช้คอมพิวเตอร์หรือควรให้พนักงานติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการ ให้เห็นไม่ชัดเจนที่กำหนดในกฎกระทรวง</u></p> <p><u>สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร</u></p> <p><u>สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจของนายกเมืองพัทยา กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา</u></p> <p><u>สำหรับในเขตเทศบาล นายกเทศมนตรีกระทำได้โดยตราเป็นเทศบัญญัติ</u></p> <p><u>สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล นายกองค์การบริหารส่วนตำบล กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล”</u></p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>มาตรา 18 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) จะจัดให้มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย หรือจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงด้วยก็ได้</p>	<p>มาตรา 17 ยกเลิกมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521</p> <p>“มาตรา 18 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) จะจัดให้มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย หรือจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงด้วยก็ได้”</p>
<p>มาตรา 20 เมื่อปรากฏว่า ผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา 19 ในกรุงเทพมหานคร นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไป ในจังหวัดอื่น ตั้งแต่นายอำเภอท้องที่ขึ้นไปมีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้</p>	<p>มาตรา 18 ให้ยกเลิกความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 20 เมื่อปรากฏว่าผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา 19 ในกรุงเทพมหานคร นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไป <u>เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร</u> ในจังหวัดอื่น ตั้งแต่นายอำเภอท้องที่ขึ้นไป <u>เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากนายกเมืองพัทยา หรือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือนายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล</u> มีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้”</p>
<p>มาตรา 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจ ในจังหวัดอื่นผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนด</p>	<p>มาตรา 19 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ <u>อธิบดีกรมตำรวจ</u> ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่นผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ <u>ปลัดกระทรวงมหาดไทย</u> นายกองค์การ</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนการอนุญาต</p> <p>คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด</p>	<p><u>บริหารส่วนนครสุพรรณให้สหกรณ์ในจังหวัด</u> <u>สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงาน</u> <u>เจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอน</u> <u>การอนุญาต</u></p> <p>คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด</p> <p><u>การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่</u> <u>วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่ง</u> <u>พักใช้หรือสั่งเพิกถอนการอนุญาต</u></p> <p>คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด”</p>
<p>มาตรา 24 เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>มาตรา 20 ให้ยกเลิกความในมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 24 เมื่อเจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง”</p>

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
<p>อัตราค่าธรรมเนียม</p> <p>(1) ใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฉบับละ 50,000 บาท</p> <p>(2) ใบแทนใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฉบับละ 1,000 บาท</p> <p>(3) การต่ออายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ครั้งละ 10,000 บาท</p> <p>ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของ สถานบริการก็ได้</p>	<p>อัตราค่าธรรมเนียม</p> <p>(1) ใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฉบับละ 50,000 บาท</p> <p>(2) ใบแทนใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฉบับละ 1,000 บาท</p> <p>(3) การต่ออายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ครั้งละ 10,000 บาท</p> <p><u>ในพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดค่าธรรมเนียม สำหรับให้แต่ละตึกแต่ละชั้น โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของ สถานบริการที่ได้สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในการกำหนดค่าธรรมเนียมโดยตราเป็นข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร</u></p> <p><u>สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจ ของนายกเมืองพัทยา ในการกำหนดค่าธรรมเนียม โดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา</u></p> <p><u>สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในการกำหนดค่าธรรมเนียมโดยตราเป็นข้อบัญญัติ องค์การบริหารส่วนจังหวัด</u></p> <p><u>ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนด ค่าธรรมเนียม จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้ แตกต่างกันโดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือ ประเภทของสถานบริการก็ได้ แต่ไม่เกินอัตรา ค่าธรรมเนียมแนบท้ายในพระราชบัญญัติฉบับนี้</u></p> <p><u>ค่าธรรมเนียมให้ตกเป็นรายได้ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ</u></p>

3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย

ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

- 1) กรมการปกครอง
- 2) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- 3) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยอ้อม

- 1) สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย
- 2) สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย
- 3) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย
- 4) กรุงเทพมหานคร
- 5) เมืองพัทยา
- 6) สภาองค์กรของผู้บริโภค
- 7) สหพันธ์สมาคมผู้ประกอบการไทย

ผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไป

ประชาชน

4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น

1) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามต่าง ๆ ตามร่างกฎหมายฉบับนี้ รวมถึงการยกเลิกมาตราที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับนิยามสถานบริการ

2) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดเขตในท้องที่ และข้อคำนึงในการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ

3) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาในการพิจารณาคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตแจ้งการเปลี่ยนแปลง รวมถึงระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่

4) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์โดยให้อุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่ รวมถึงการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดวันเวลาเปิดปิด การจัดสถานที่ภายนอกและภายในให้เป็นอำนาจของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

5) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ รวมถึง

กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการ เมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ

6) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมกรณีผู้ได้รับอนุญาตจัดการแสดงเป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม ให้เจ้าพนักงานที่มีอำนาจสั่งให้จัดการแสดงนั้นได้ รวมถึงการกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

7) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

8) ท่านเห็นว่าพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้หรือไม่ อย่างไร และการแก้ไขเพิ่มเติมตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวได้หรือไม่ เพียงใด

9) ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ (ถ้ามี)

5. ระยะเวลาและวิธีการรับฟังความคิดเห็น

5.1 กรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ จำนวน 75 วันทำการ โดยจำแนกเป็น

(1) ระยะเวลาการรับฟังความคิดเห็น จำนวน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2568 ถึงวันที่ 11 ธันวาคม 2568

(2) ระยะเวลาการจัดทำรายงานและวิเคราะห์ผลกระทบ 45 วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ 12 ธันวาคม 2568 ถึงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2569

5.2 วิธีการรับฟังความคิดเห็น

(1) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาและส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

(1.1) ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น ตั้งแต่วันที่ 31 ตุลาคม 2568 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2568

(1.2) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

(1.3) ส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ประกอบด้วย

- 1) กรมการปกครอง
- 2) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- 3) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- 4) สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย
- 5) สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย
- 6) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย
- 7) กรุงเทพมหานคร
- 8) เมืองพัทยา
- 9) สภาองค์กรของผู้บริโภค
- 10) สหพันธ์สมาคมผู้ประกอบการไทย

(2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีอื่น (ไม่มี)

6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

6.1 ข้อมูลทั่วไปผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

(1) จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

โดยมีผู้เข้าชม จำนวน 17,591 คน และมีผู้แสดงความคิดเห็น จำนวน 34 ราย
โดยมีข้อมูลของผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น ดังนี้

เพศ ชาย จำนวน 27 คน หญิง จำนวน 5 คน และไม่ระบุ จำนวน 2 คน

อายุ Generation Z (เกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2541 - 2565) จำนวน 5 คน
Generation Y (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2523 - 2540) จำนวน 11 คน Generation X (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2508 - 2522) จำนวน 14 คน และ Baby Boomer (เกิดก่อน พ.ศ. 2508) จำนวน 4 คน

ระดับการศึกษา ประถมศึกษา หรือต่ำกว่า จำนวน - คน มัธยมศึกษา/ปวช./ปวส. จำนวน 13 คน ปริญญาตรี จำนวน 9 คน และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 9 คน

อาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 20 คน ข้าราชการบำนาญ จำนวน 2 คน ค้าขาย/ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 4 คน รับจ้าง จำนวน 6 คน และอื่น ๆ จำนวน 2 คน

ความเกี่ยวข้องกับร่างกฎหมาย กรรมการปกครอง จำนวน 2 คน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จำนวน 18 คน และประชาชน 14 คน

(2) จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

มีการแสดงความคิดเห็น จำนวน 5 ราย คือ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร และสภาองค์กรของผู้บริโภค

6.2 ผลการรับฟัง

ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th และจากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง สรุปได้ดังนี้

(1) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามต่าง ๆ ตามร่างกฎหมายฉบับนี้ รวมถึงการยกเลิกมาตราที่เกี่ยวข้องกับนิยามสถานบริการ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- เห็นด้วย แต่ไม่ได้แสดงความคิดเห็นไว้อย่างใด (เว็บไซต์)</p> <p>- พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2546 กำหนดคำนิยาม คำว่า “สถานบริการ” ล่าสุด ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน เนื่องจากมีสถานบริการและการประกอบกิจการที่มีลักษณะคล้ายกับสถานบริการรูปแบบใหม่ ๆ เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น แพคเกจ สปา ร้านนวด ร้านจำหน่ายสุรามีการแสดงดนตรี ลานเบียร์ เทศกาลคอนเสิร์ต เป็นต้น ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ คำนิยามสถานบริการที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่ครอบคลุมถึงสถานประกอบการ</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย แต่ไม่ได้แสดงความคิดเห็นไว้อย่างใด (เว็บไซต์)</p> <p>- ไม่เห็นด้วย เนื่องจากควรมีการแยกประเภทสถานบริการทั้งลักษณะวิชาชีพ สถานที่ตั้ง ขนาด ฯลฯ เพื่อสะดวกในการตรวจสอบ ในการเก็บค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตตั้งสถานบริการ การต่ออายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ฯลฯ (สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</p> <p>- สภาองค์กรของผู้บริโภคพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้หลักการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นจะเป็นทิศทางที่สอดคล้องกับหลักสากล แต่ภายใต้บริบทและกลไกการตรวจสอบในปัจจุบัน ยังไม่เห็นด้วยกับการให้อำนาจการอนุมัติและ</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>รูปแบบใหม่ ๆ ตามยุคสมัย ก่อให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย และก่อให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายที่ผู้ประกอบการจะใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมภายใต้กฎหมาย ดังนั้น จึงเห็นด้วยกับกรณีการยกเลิกความในบทนิยาม คำว่า “สถานบริการ” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และควรมีการกำหนดคำนิยามใหม่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันครอบคลุมถึงสถานประกอบการรูปแบบใหม่ ๆ และป้องกันการเกิดปัญหาช่องว่างทางกฎหมาย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)</p> <p>- เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งหมด โดยไม่มีข้อโต้แย้ง (สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย)</p> <p>- เห็นด้วยกับการเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงาน” และการยกเลิกมาตราที่เกี่ยวข้องกับนิยามสถานบริการ ในมาตรา 18 (กรุงเทพมหานคร)</p>	<p>อนุญาตแก่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นโดยเบ็ดเสร็จเนื่องจากอำนาจในการอนุมัติ อนุญาตโดยท้องถิ่น นั้นอาจจะเป็นการเพิ่มความเสี่ยงในเรื่องของการคอร์รัปชัน และทำให้มีโอกาสสร้างอิทธิพลทางการเมืองท้องถิ่นได้ (สภาองค์กรของผู้บริโภค)</p>

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ควรปรับปรุงให้ทันสมัย **(เว็บไซต์)**

2) การแก้ไขเพิ่มเติมคำนิยามของ “พนักงานเจ้าหน้าที่” โดยให้ยกเลิกความในบทนิยามตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และกำหนดให้เป็น “ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” แทนนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อควบคุมสถานบริการ ซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน หรือจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้นไม่เหมาะสม จึงไม่ควรให้ประชาชนเข้าไปใช้บริการ มีข้อสังเกตว่าภารกิจเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงเป็นอำนาจหน้าที่ของกรมการปกครองหรือกรมตำรวจ (ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) หรือไม่ **(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)**

3) มีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการกำหนดคำนิยามของ “สถานบริการ” และ “พนักงานเจ้าหน้าที่” ดังนี้

(1) กรณีการแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม “สถานบริการ” โดยให้มีลักษณะการให้บริการ ทั้ง 4 ประการ ประกอบด้วย มีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีพนักงานบริการ มีดนตรี เพลง หรือ อุปกรณ์ร้องเพลงประกอบดนตรี รูปแบบการจัดตั้งแบบชั่วคราว แบบถาวร หรือแบบเคลื่อนย้ายได้นั้น เห็นว่าเป็นการกำหนดลักษณะการให้บริการที่กว้าง อาจตีความครอบคลุมถึงกิจการหลากหลายประเภท และอาจมีการตีความแตกต่างกัน หากมิได้กำหนดขอบเขตการควบคุมให้ชัดเจน และกรณีมิได้กำหนด ระยะเวลาการปิดสถานบริการไว้ แต่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดเอง อาจเกิดความลักลั่น กับผู้ประกอบการกิจการ จึงควรกำหนดระยะเวลาการเปิดปิดให้ชัดเจนหรืออาจกำหนดสำหรับพื้นที่ การท่องเที่ยวหรือพื้นที่เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ในคำนิยามมีการกล่าวถึงสถานที่ประกอบธุรกิจ ในลักษณะผับ บาร์ จึงควรมีการกำหนดคำนิยามของธุรกิจการดังกล่าวไว้ในกฎหมายฉบับนี้ด้วย เพื่อให้เกิด ความเข้าใจและการปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน

(2) กรณีการแก้ไขเพิ่มเติมนิยามของ “พนักงานเจ้าหน้าที่” โดยให้ผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานครเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นเจ้าพนักงานได้นั้น ทำให้อำนาจการพิจารณาอนุญาตสถานบริการในเขตกรุงเทพมหานครเป็นของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งกรุงเทพมหานครไม่ขัดข้อง แต่ขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาตสถานบริการมีความเข้มงวดรัดกุมและ ต้องพิจารณาคุณสมบัติเฉพาะบุคคลของผู้ขออนุญาต ต้องไม่เคยได้รับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิด ตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง หรือตามกฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณี ซึ่งตรวจสอบได้ยาก ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยสถานบริการเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน ซึ่งจำเป็นต้องใช้อำนาจพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในการกำกับดูแลให้สถานประกอบการ มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีการตรวจจับกุมกรณีมีการกระทำผิด ซึ่งกรุงเทพมหานครไม่มีเจ้าพนักงาน ที่มีอำนาจดังกล่าว อาจทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่เกิดประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ ทั้งนี้ หากให้อำนาจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพิจารณาอนุญาตควรให้อำนาจแบบเบ็ดเสร็จในการกำกับดูแล สถานบริการในมาตราอื่น ๆ ด้วย และควรเตรียมความพร้อมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้สามารถ ปฏิบัติงานตามกฎหมายให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (กรุงเทพมหานคร)

4) บทนิยาม คำว่า “สถานบริการ” ควรระบุบริการให้สามารถพิจารณากำหนดให้ ชัดเจนว่าควรจะมีประเภทบริการอะไรบ้าง และควรแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ที่มีความเสี่ยงต่อสาธารณะ แตกต่างกัน ดังนั้น จึงควรคงไว้ซึ่งคำนิยามเดิม และให้เพิ่มเติมคำนิยามให้ครอบคลุมถึงการจัดงานอีเวนต์ เทศกาลดนตรี หรือบาร์ชั่วคราวที่มีการจำหน่ายแอลกอฮอล์และจัดแสดงดนตรี ซึ่งปัจจุบันมักเลี่ยงกฎหมาย โดยอ้างความเป็น “กิจการชั่วคราว” เนื่องจากปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงเยอะมาก แต่รูปแบบบริการ ไม่ได้ลดลง และยังมีการขยายเพิ่มเติมตามยุคสมัย นอกจากนี้ เห็นควรพิจารณาการจัดการมลพิษทางเสียง โดยขอให้ंनाเกณฑ์สากลมาปรับใช้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีตัวเลขที่ชัดเจน ซึ่งอาจจะประเมินว่า ชุมชนโดยรอบควรกำหนดลดหลั่นลงมาเท่าไร เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อสุขภาพเมื่อต้องอยู่กับเสียงดัง เป็นเวลานาน เช่น การใช้เสียงภายนอกสถานบริการที่ให้เสียงดังไม่เกิน 60 เดซิเบล โดยระยะห่างจากที่พักอาศัยอื่น 100 เมตร เป็นต้น ดังนั้น จึงเสนอให้ปรับปรุง ดังนี้

(1) นิยามคำว่า “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดย หวังประโยชน์ในทางการค้า ทั้งแบบชั่วคราวและถาวร ดังต่อไปนี้ โดยมีลักษณะการให้บริการ ทั้ง 4 ประการ ดังต่อไปนี้ ... ตัวอย่างเช่น (1) สถานเต้นรำ รำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มี

คู่บริการ มีการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่น จำหน่ายและบริการ โดยมี ผู้บ่าวเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้ามีพนักงานบริการ

(2) พิจารณาควรเพิ่มเติมคำนิยามความผิดที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการประกอบธุรกิจ เพิ่มเติมในมาตรา 3 เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การค้าประเวณี การพนัน สุราเถื่อน กิจกรรมที่ ผิดกฎหมายอาญาอื่น ๆ โดยหวังประโยชน์ทางการค้าดังนี้

“ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” หมายความว่า ความผิดตามกฎหมายว่าด้วย ยาเสพติด

“ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี” หมายความว่า ความผิดตามกฎหมาย ว่าการค้าประเวณีที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

“ความผิดเกี่ยวกับการพนัน” หมายความว่า ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน เช่น พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478

(3) พิจารณากำหนดนิยามของผู้ทำงาน “ผู้ทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างของ สถานบริการ และหมายความรวมถึงพนักงานที่สถานบริการให้ค่าตอบแทนเพื่อให้เข้ามาทำงานหรือ ทำการแสดงในสถานบริการไม่ว่าจะให้ค่าตอบแทนเป็นรายเดือน รายวัน หรือรายชั่วโมง รวมถึงการจ้างและ จ่ายค่าตอบแทนเป็นเป็นครั้งคราว (เช่น วงดนตรี) และพนักงานที่ทำงานให้บริการภายในร้านที่อาจจะไม่ได้ รับค่าตอบแทนจากสถานบริการโดยตรง

(4) เพิ่มเติมคำนิยามของสถานบริการเรื่องการใช้เสียงภายนอกสถานบริการที่ ให้ เสียงดังไม่เกิน 60 เดซิเบล โดยระยะห่างจากที่พักอาศัยอื่น 100 เมตร เพื่อควบคุมผลกระทบทางเสียงต่อ ชุมชนและที่พักอาศัย ทั้งนี้การวัดระดับเสียงต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด โดยหน่วยงานที่มีอำนาจ ที่เกี่ยวข้อง

(5) เพิ่มคำนิยามท้องถิ่นที่มีรายได้หลักจากธุรกิจสถานบริการ คือ พื้นที่มี ความแตกต่างเชิงโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมที่มีการให้บริการสถานบริการเป็นจำนวนตามเกณฑ์ กรณียาได้ของพื้นที่มาจากสถานบริการเกินกว่าร้อยละ 50 เช่น พัทยา กรุงเทพฯ ภูเก็ต เป็นต้น

(6) เสนอให้เพิ่มคำนิยามเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เพื่อให้สอดคล้องกับข้อเสนอเพิ่มเติม ท้องถิ่นที่มีรายได้หลักจากธุรกิจสถานบริการ มาตรา (5) และเสนอให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีระบบ ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อบันทึกข้อมูลสถานบริการ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา 3 และรวมถึงมาตรา อื่นใดที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่บันทึกข้อมูล โดยอย่างน้อยต้องประกอบด้วยทะเบียนรายชื่อและประวัติผู้ทำงาน ประวัติการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง บันทึกการตรวจสอบมาตรฐานความปลอดภัยและระดับเสียง และข้อมูลการร้องเรียนจากผู้บริโภคและผลการดำเนินการ เพื่อให้เกิดความโปร่งใส และสืบค้นได้ หากเกิด เหตุละเมิดสิทธิผู้บริโภค ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นหลักฐานสำคัญในการดำเนินการตามกฎหมายและใช้ในการ ประเมินการต่อใบอนุญาต

(7) เพื่อสร้างมาตรฐานความปลอดภัยและสวัสดิภาพของผู้บริโภค ให้เป็นบรรทัดฐาน เดียวกันทั่วประเทศ และป้องกันความลักลั่นในการบังคับใช้กฎหมาย จึงเห็นว่าควรกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนดกรอบนโยบาย มาตรฐานขั้นต่ำ และหลักเกณฑ์ ทั่วไปในการกำกับดูแลสถานบริการที่ราชอาณาจักร ได้แก่ การจำแนกประเภท และขนาดมาตรฐาน

ความปลอดภัย สุขลักษณะ ระยะห่างจากจุดเปราะบาง เช่น สถานศึกษา ศาสนสถาน และสถานพยาบาล รวมทั้งการกำหนดเขตอันตรายค่าธรรมเนียมสูงสุด และเพื่อให้เกิดการบริหารจัดการที่ยืดหยุ่น ตามหลักการกระจายอำนาจ โดยให้ชุมชนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงได้มีส่วนร่วมในการออกแบบมาตรการกำกับดูแลสถานบริการในพื้นที่ของตน โดยเฉพาะท้องถิ่นที่มีลักษณะพื้นที่เฉพาะหรือเขตส่งเสริมการท่องเที่ยวพิเศษ มีอำนาจในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่ตามบริบทเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงมีรายได้หลักจากธุรกิจสถานบริการ เช่น พักยา กรุงเทพฯ ภูเก็ต ฯ ทั้งนี้ควรระบุให้ชัดเจนว่าการกำหนดกิจการตามกฎหมายกระทรวงต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการควบคุมสถานบริการเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและป้องกันผลกระทบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ของชุมชนโดยรอบสถานประกอบการ (สภาองค์กรของผู้บริโภค)

(2) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดเขตในท้องที่ และข้อคำนึงในการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<ul style="list-style-type: none"> - องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมจะรู้เรื่องต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตนเองเป็นอย่างดี (เว็บไซต์) - เห็นด้วยกับการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) - เห็นด้วย เพราะสถานบริการมีผลกระทบต่อชุมชน เยาวชน ทั้งในแง่ศีลธรรม ค่าครองชีพ ปัญหามลพิษ การจราจร ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีส่วนรับผิดชอบทั้งในแง่การกำหนดพื้นที่ การขออนุญาต การตรวจสอบ ฯลฯ และรายได้ควรตกเป็นของท้องถิ่น เพราะผลกระทบที่กล่าวมาข้างต้น ท้องที่ที่ต้องรับภาระรับผิดชอบโดยตรง (สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย) - เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งหมดโดยไม่มีข้อโต้แย้ง (สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย) - หากมีการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้พิจารณาอนุญาตสถานบริการ กรุงเทพมหานครเห็นด้วยกับการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมอันเกิดจากการจัดตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากต้องใช้ทรัพยากรในการกำกับดูแลสถานบริการในพื้นที่ และเพื่อให้สามารถนำรายได้ไปพัฒนาท้องถิ่นได้ และเห็นด้วยกับการเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีอำนาจในการกำหนดเขตท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ รวมถึงข้อคำนึงในการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (กรุงเทพมหานคร) 	<ul style="list-style-type: none"> - ทำให้เกิดการทุจริตได้ง่ายขึ้น และจะทำให้เกิดผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ อันจะส่งผลกระทบต่ออนาคตของประเทศไทย (เว็บไซต์)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- เห็นด้วยในหลักการกำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่เกิดจากการอนุญาตตั้งสถานบริการตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) โดยตรง เพื่อให้ท้องถิ่นมีงบประมาณเพียงพอในการบริหารจัดการ การจัดสรรสวัสดิการ และการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อเยียวยาหรือลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการมีสถานบริการในพื้นที่ แต่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อการกำกับดูแล คือ การกำหนดเขตพื้นที่ และการใช้ดุลพินิจในการอนุญาตหรืองดอนุญาตควรมีกฎไกการกำกับดูแลผ่านคณะกรรมการร่วมที่จะประกอบด้วยตัวแทนจากส่วนกลาง ผู้ทรงคุณวุฒิ และภาคประชาชน/องค์กรผู้บริโภคในพื้นที่ที่ได้รับการแต่งตั้งผู้แทนจากสภาองค์กรของผู้บริโภค ทั้งนี้ ในการพิจารณาอนุญาตหรืองดอนุญาต ต้องคำนึงถึงมิติด้านความปลอดภัยของผู้บริโภค สุขอนามัย และความสงบสุขของชุมชนเป็นสำคัญ โดยต้องมีเกณฑ์การพิจารณาที่ชัดเจน โปร่งใส และตรวจสอบได้ เพื่อป้องกันปัญหาการใช้อำนาจตามอำเภอใจ และเพื่อให้เกิดมาตรฐานขั้นต่ำที่ สอดคล้องกันทั่วประเทศ (สภาองค์กรของผู้บริโภค)</p>	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- 1) ข้อเสนอให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาที่จะกำหนดเขตพื้นที่สถานบริการ (โซนนิ่ง) อีกทั้ง มีการกำหนดค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูงเกินไป **(เว็บไซต์)**
- 2) การแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ มีข้อสังเกตเช่นเดียวกันกับความเห็นข้อที่ 1 เกี่ยวกับการกิจกรรมการปกครองหรือกรมตำรวจ (ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) ส่วนเรื่องกำหนดเขตในท้องที่เพื่อความสงบเรียบร้อย ควรเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาตามเดิม **(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)**
- 3) กรณีการกำหนดข้อยกเว้นเรื่องระยะห่าง สถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ ไม่อยู่ใกล้วัดสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์

อักษรจากเจ้าของสถานที่ และไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัยอันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงเว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่ ซึ่งควรกำหนดระยะทางให้ชัดและควรกำหนดกลไกการพิจารณาอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ กรณีบางแห่งยินยอมแต่บางแห่งอาจไม่ยินยอมให้ตั้งสถานบริการ *(กรุงเทพมหานคร)*

4) รายได้ที่เกิดจากการกำกับดูแลกิจการสถานประกอบการในพื้นที่ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อท้องถิ่น ควรถูกจัดสรรให้แก่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เป็นหลัก เพื่อให้ท้องถิ่นมีทรัพยากรเพียงพอในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาด้านมลภาวะทางเสียง ชยะ และน้ำสะอาดในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ และชุมชนอื่น ดังนั้น บรรดาค่าธรรมเนียม ค่าปรับ และรายได้อื่น ๆ เกี่ยวกับการประกอบกิจการสถานบริการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ให้กับท้องถิ่นเป็นลำดับแรก นอกจากนี้ การประกอบกิจการสถานบริการเป็นธุรกิจที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ดังนั้น องค์ประกอบของคณะกรรมการ ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลและกำหนดนโยบายจึงต้องมีความหลากหลาย และมีตัวแทนจากภาคส่วนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงเข้ามามีส่วนร่วม ดังนั้น ควรมีผู้แทนจากสภาองค์กรของผู้บริโภค ภาคประชาสังคมผู้เชี่ยวชาญจากภาคการศึกษา เป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการอย่างน้อยกึ่งหนึ่ง รวมถึงผู้แทนกรรมการตำรวจสัดส่วนภาคประชาชน เช่น กต.ตร. หรือคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการทำงานของตำรวจในพื้นที่ ซึ่งมีความใกล้ชิดกับพื้นที่ เป็นช่องทางในการรับข้อมูลการร้องเรียนเกี่ยวกับการกระทำผิดของสถานบริการ เพื่อให้เปิดเผยข้อมูลการกระทำผิดของสถานบริการได้ นอกจากนี้ เสนอให้เพิ่มเติมมาตรการในมาตรา 8 (3) นอกเหนือจากมีทางถ่ายเทอากาศสะดวกเพื่อปิดช่องว่างกฎหมายควบคุมอาคารทั่วไปที่อาจไม่ครอบคลุมรายละเอียดวัสดุตกแต่งภายในที่เป็นสารไวไฟ ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิตจำนวนมากในเหตุเพลิงไหม้สถานบริการในอดีต (ชานติกาผ้า) และเพิ่ม (4) การตรวจสอบก่อนออกใบอนุญาต ซึ่งควรกำหนดให้มีการตรวจสอบสภาพจริง เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนได้รับใบอนุญาต เพื่อป้องกันการขออนุญาตบนกระดาษแต่สภาพอาคารจริงไม่ได้มาตรฐาน จึงเสนอปรับปรุงมาตรา 8 (3) และเพิ่ม (4) ดังนี้ (3) ต้องมีระบบสถาปัตยกรรมและวัสดุตกแต่งภายในที่เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยระดับสูง โดยเฉพาะการใช้วัสดุที่ไม่ลามไฟ การจัดวางระบบทางหนีไฟที่มีขนาดและปริมาณสัมพันธ์กับจำนวนผู้ใช้บริการสูงสุด และระบบระบายอากาศที่สามารถจัดควั่นพิษได้อย่างรวดเร็วในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน (4) การอนุญาต จะกระทำต่อเมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือวิศวกรที่ขึ้นทะเบียน ได้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรง มาตรฐานระบบไฟฟ้า และมาตรการป้องกันอัคคีภัยของอาคารนั้นให้เป็นไปตามหลักวิชาชีพ *(สภาองค์กรของผู้บริโภค)*

(3) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาในการพิจารณา คำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับใบอนุญาตในกรณีที่ ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตแจ้งการเปลี่ยนแปลง รวมถึงระยะเวลาที่ ผู้รับอนุญาตต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- เห็นด้วย แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่อย่างใด (เว็บไซต์)</p> <p>- การแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตยื่น คำขอรับใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาต สูญหายหรือชำรุด ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตแจ้ง การเปลี่ยนแปลง รวมถึงระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาต ต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่เป็นการขยายระยะเวลา ให้เพิ่มขึ้นจากพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันทำให้ประชาชน ได้รับประโยชน์และความสะดวกมากยิ่งขึ้น ซึ่งการขยายระยะเวลานี้มีความเหมาะสมแล้ว (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)</p> <p>- เห็นด้วย เพื่อให้เกิดความรวดเร็ว อำนวยความสะดวกผู้ประกอบการไม่เป็นช่องทางให้เรียกรับ ผลประโยชน์ (สมาคมองค์การบริหารส่วน จังหวัดแห่งประเทศไทย)</p> <p>- เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งหมด โดยไม่มีข้อโต้แย้ง (สมาคมองค์การบริหารส่วน ตำบลแห่งประเทศไทย)</p> <p>- กรณีการแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาการแจ้ง การเปลี่ยนแปลงรายการในบัตรประวัติของ พนักงาน และการทำบัตรประวัติใหม่กรณี บัตรประวัติที่เก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการสูญหาย เป็นระยะเวลา 15 วัน เห็นว่าเหมาะสมแล้ว (กรุงเทพมหานคร)</p> <p>- การปรับปรุงระยะเวลาในการพิจารณาคำขอ อนุญาตมีความกระชับและชัดเจน ลดขั้นตอน ที่ซ้ำซ้อนและสร้างมาตรฐานการปฏิบัติราชการ</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่ อย่างใด (เว็บไซต์)</p> <p>- การแก้ไขเพิ่มเติมระยะเวลาในการพิจารณา คำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่พิจารณาสิ่งภายในสิบห้าวันนั้น จากเดิมพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาสิ่ง ภายในเก้าสิบวัน เห็นว่า การแก้ไขระยะเวลา ให้สั้นลงมาก อาจส่งผลกระทบต่อการศึกษา ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ต้องใช้ความรอบคอบ ทั้งในเรื่องการตรวจเอกสารต่าง ๆ รวมถึง สถานที่ที่จะตั้งสถานบริการ พนักงานเจ้าหน้าที่ ควรใช้เวลาเพียงพอในการพิจารณา คำขอให้รอบด้าน เนื่องจากการตั้งสถานบริการ อาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อ ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ทั้งนี้ หากจะมี การแก้ไขระยะเวลาให้น้อยกว่าเดิม ควรกำหนด ระยะเวลาให้มีความเหมาะสม (กรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น)</p> <p>- การแก้ไขโดยเพิ่มระยะเวลาในการแจ้ง การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ หรือการจัดทำ บัตรประวัติใหม่ ถือเป็นการขยายระยะเวลาให้ ทอดยาวออกไปในการแจ้งเปลี่ยนแปลงข้อมูล สาระสำคัญ อาจกลายเป็นช่องโหว่ที่ทำให้ สถานบริการดำเนินกิจการในสภาพที่ไม่ตรงตาม มาตรฐานความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตใน ช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งเพิ่มความเสี่ยงต่อชีวิตและ ทรัพย์สินของผู้บริโภค และการแจ้งเหตุหรือ จัดทำบัตรประวัติล่าช้า จะทำให้ฐานข้อมูล</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ที่รวดเร็ว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ประกอบการและประสิทธิภาพในการตรวจสอบของภาครัฐ (สภาองค์กรของผู้บริโภค)	ของเจ้าหน้าที่รัฐไม่เป็นปัจจุบัน ส่งผลให้การตรวจสอบควบคุมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดประสิทธิภาพ และอาจส่งผลต่อการติดตามความรับผิดชอบเมื่อเกิดเหตุละเมิดหรืออุบัติเหตุขึ้น (สภาองค์กรของผู้บริโภค)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) การพิจารณาอนุญาตให้ตั้งสถานบริการต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจการสถานบริการ พ.ศ. 2549 ซึ่งต้องพิจารณาความถูกต้องของเอกสารหลักฐานประกอบการขออนุญาต พิจารณาคณะสมบัติของบุคคล และพิจารณาการจัดสถานที่ให้เป็นไปตามที่กำหนด ซึ่งต้องใช้เวลาในการพิจารณา อาจไม่สามารถพิจารณาได้ทันภายใน 15 วัน ควรกำหนดอย่างน้อย 30 วัน หรือกรณีมีเหตุจำเป็นอาจขยายเวลาออกไปได้อีก และควรกำหนดขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตให้ชัดเจน เช่น กรณีเอกสารประกอบการประกอบการยื่นคำขออนุญาตตั้งสถานบริการไม่ครบถ้วน เป็นต้น เพื่อลดการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาอนุญาต (กรุงเทพมหานคร)

2) ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด ควรกำหนดไว้คงเดิมที่ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบว่าใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด นอกจากนี้ ระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตแจ้งการเปลี่ยนแปลง และระยะเวลาที่ผู้รับอนุญาตต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่ภายในเจ็ดวันตามเดิม ซึ่งเร็วและทันต่อสถานการณ์เมื่อเกิดปัญหา จะเป็นประโยชน์มากกว่า (สภาองค์กรของผู้บริโภค)

(4) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์โดยให้อุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่ รวมถึงการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดวันเวลาเปิดปิด การจัดสถานที่ภายนอกและภายในให้เป็นอำนาจของผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมจะรู้เรื่องต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตนเองเป็นอย่างดี (เว็บไซต์)</p> <p>- เห็นด้วย กรณีแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ในการกำหนดวันเวลาเปิดปิด การจัดสถานที่ภายนอกและภายในให้เป็นอำนาจของผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะสถานบริการมีผลกระทบต่อชุมชน เยาวชน ทั้งในแง่ศีลธรรม ค่าครองชีพ ปัญหามลพิษการจราจร ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีส่วนรับผิดชอบทั้งในแง่การกำหนดพื้นที่ การขออนุญาต การตรวจสอบ ฯลฯ และรายได้ควรตกเป็นของท้องถิ่น เพราะผลกระทบที่กล่าวมาข้างต้น ท้องที่ที่ต้องรับภาระรับผิดชอบโดยตรง (สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</p> <p>- เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งหมด โดยไม่มีข้อโต้แย้ง (สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย)</p> <p>- หากมีการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้พิจารณาอนุญาตสถานบริการ การแก้ไขเพิ่มเติมให้สามารถอุทธรณ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่ กรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ มีความเหมาะสมแล้ว (กรุงเทพมหานคร)</p>	<p>- สถานบริการเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐ ดังนั้น จึงไม่ควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่น อีกทั้ง การกระจายอำนาจก็ไม่ได้กระจายอำนาจด้านความมั่นคง รวมถึงอาจเป็นช่องทางในการเรียกรับผลประโยชน์ของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ (เว็บไซต์)</p> <p>- ไม่เห็นด้วย กรณีอุทธรณ์ การอุทธรณ์ควรมีช่องทางให้ผู้ประกอบการได้ใช้สิทธิเพิ่มขึ้นไม่ใช่สั่งเอง รับอุทธรณ์เอง อาจไม่ได้รับความเป็นธรรม (สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</p>

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) มีข้อสังเกตเช่นเดียวกันกับความเห็นข้อที่ 1 เกี่ยวกับการกิจของกรมการปกครองหรือกรมตำรวจ (ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) **(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)**

2) การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายใน เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ ควรกำหนดในกฎกระทรวง เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำไปบังคับใช้ได้ทันที เพื่อลดขั้นตอนในการออกข้อบัญญัติซึ่งอาจใช้เวลานาน และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นแนวทางเดียวกัน
(กรุงเทพมหานคร)

(5) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ รวมถึงกำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการ เมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- ถือเป็นเรื่องที่ต้องกำหนดไว้ และจะเป็นการลดอุบัติเหตุ (เว็บไซต์)</p> <p>- การแก้ไขเพิ่มเติมโดยจำกัดอายุผู้เข้าใช้บริการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เห็นว่า เพื่อให้การกำหนดอายุขั้นต่ำระหว่างกฎหมายทั้งสองฉบับมีความสอดคล้องกัน ไม่เกิดความสับสนแก่ผู้ใช้กฎหมาย ขณะเดียวกัน พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ จึงเห็นด้วยในประเด็นนี้ และการกำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการ เมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ เห็นว่า เพื่อความปลอดภัย ป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ อันจะทำให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้ใช้บริการ และประชาชนทั่วไป จึงเห็นด้วยในประเด็นนี้ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)</p> <p>- เห็นด้วย 1. เพื่อป้องกันเยาวชนมิให้มั่วสุมในสถานบริการก่อนวัยอันสมควร 2. เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้บริการและป้องกันเหตุอันตรายในการใช้พาหนะในขณะดื่มสุราเกินที่กฎหมายกำหนด (สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</p> <p>- เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวทั้งหมด โดยไม่มีข้อโต้แย้ง (สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย)</p> <p>- เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะการเพิ่มความเข้มงวดในการห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้บุคคลอายุต่ำกว่าที่กฎหมาย</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่อย่างใด (เว็บไซต์)</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กำหนดเข้าใช้บริการ เป็นมาตรการพื้นฐานที่จำเป็นอย่างยิ่งในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน และการจัดพื้นที่พักคอยช่วยให้ผู้ใช้บริการที่มีสถานะไม่พร้อม ได้พักจนกว่าสภาพร่างกายจะเอื้ออำนวยต่อการเดินทางกลับอย่างปลอดภัย ถือเป็นการควบคุมความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น รวมถึงการจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ตามคำร้องขอ เป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการ ทั้งนี้ควรกำหนดมาตรฐานของเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ให้มีคุณภาพเทียบเท่ากับที่หน่วยงานราชการใช้ เพื่อให้ผลการตรวจมีความน่าเชื่อถือ และควรมีมาตรการจูงใจ หรือแนวปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับสถานบริการในการประสานงานบริการขนส่งสาธารณะให้แก่ผู้ใช้บริการที่มีระดับแอลกอฮอล์เกินกำหนดด้วย (สภาองค์กรของผู้บริโภค)</p>	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) กรณีการห้ามให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการนั้น ในทางปฏิบัติพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณากฎหมายอีกฉบับหนึ่งเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งอาจเกิดความสับสนในการปฏิบัติ หากกำหนดอายุผู้ที่สามารถเข้าไปในสถานบริการได้ดังเช่นฉบับเดิมจะลดความสับสนในการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่และทำให้การบังคับใช้กฎหมายชัดเจน เกิดประสิทธิภาพ และให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดเตรียมที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการเมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ อาจเป็นการเพิ่มภาระให้กับผู้ประกอบการ ควรคิดให้รอบด้านในการกำหนดปริมาณพื้นที่และจำนวนเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ให้แตกต่างกันได้โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของสถานบริการหรือควรพิจารณาออกเป็นข้อแนะนำเพิ่มเติม ซึ่งหากสถานประกอบการไหนปฏิบัติได้อาจมีคะแนนพิเศษหรือเป็นรางวัลพิเศษในการพิจารณาต่ออายุใบอนุญาต **(กรุงเทพมหานคร)**

(6) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมกรณีผู้ได้รับอนุญาตจัดการแสดงเป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม ให้เจ้าพนักงานที่มีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้ รวมถึงการกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<ul style="list-style-type: none"> - ถือเป็นกรณีที่มีความเหมาะสมพอดี และยึดถือหลักทางสายกลาง <i>(เว็บไซต์)</i> - เห็นด้วย เนื่องจากเป็นเรื่องของการละเมิดศีลธรรม และอาจเป็นอันตรายต่อผู้แสดง และผู้เข้ารับบริการ ควรมีอำนาจเข้าไปตรวจสอบอย่างใกล้ชิด <i>(สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</i> - เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวทั้งหมด โดยไม่มีข้อโต้แย้ง <i>(สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย)</i> - การกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้พิจารณาอนุญาตสถานบริการ เห็นด้วยผู้อนุญาตควรเป็นผู้ที่สามารถให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ และหากพบว่าผู้ประกอบการมีการฝ่าฝืนข้อกำหนดสามารถออกคำสั่งให้หยุดหรือให้งดการแสดงนั้นได้ <i>(กรุงเทพมหานคร)</i> - เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่อย่างใด <i>(สภาองค์กรของผู้บริโภค)</i> 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่เห็นด้วย แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่อย่างใด <i>(เว็บไซต์)</i>

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) การแก้ไขเพิ่มเติมโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งให้งดการแสดงได้ รวมถึงการกำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เห็นว่า เจ้าพนักงานคือบุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่แต่งตั้งตาม (ร่าง) พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นการแต่งตั้งโดยผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมีข้อสังเกตเช่นเดียวกันกับความเห็นข้อที่ 1 เกี่ยวกับการกิจของกรมการปกครองหรือกรมตำรวจ (ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) *(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)*

2) ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การกำกับดูแลสถานบริการเดิมอยู่ภายใต้อำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมีทั้งกำลังพล อาวุธประจำกาย และศักยภาพในการเข้าระงับเหตุหรือปฏิบัติการตรวจสอบในสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการฉบับนี้ซึ่งให้เป็นอำนาจผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่อาจเกิดข้อจำกัดด้านกำลังคนและความพร้อมในการปฏิบัติงาน เนื่องจากเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งจากกรุงเทพมหานครอาจยังไม่มีกำลังพลเพียงพอ รวมถึงไม่มีอาวุธหรืออุปกรณ์ในการระงับเหตุภายในสถานบริการ อันอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย จึงเห็นควรบูรณาการด้านกำลังพลในการเข้าตรวจสอบสถานบริการดังกล่าว แต่ควรกำหนดให้ชัดเจนในการบูรณาการร่วมกัน *(กรุงเทพมหานคร)*

(7) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียม
ท้ายพระราชบัญญัติ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- ถือเป็นการปรับปรุงตามยุคสมัย <i>(เว็บไซต์)</i></p> <p>- การกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตและค่าธรรมเนียมให้ตกเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ จะเป็นประโยชน์ต่อท้องถิ่นให้มีรายได้ของตนเอง เพื่อนำมาจัดทำบริการสาธารณะให้กับประชาชน ส่วนการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมจะกำหนดค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกันโดยตราเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่น แต่ไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมแนบท้ายในพระราชบัญญัติ เห็นว่าแต่ละท้องถิ่นมีสภาพเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน การให้อำนาจในการออกข้อบัญญัติ ก็เพื่อให้การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่นั้น ๆ <i>(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)</i></p> <p>- เห็นด้วย 1. เพื่อความเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน 2. เพื่อเป็นมาตรการควบคุมการเพิ่มของสถานบริการ และ 3. เพื่อเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น <i>(สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)</i></p> <p>- เห็นด้วยตามร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวทั้งหมดโดยไม่มีข้อโต้แย้ง <i>(สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย)</i></p> <p>- เห็นด้วยกรณีให้อำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อให้กรุงเทพมหานครสามารถพิจารณาอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับสถานบริการที่มีขนาดแตกต่างกันได้ <i>(กรุงเทพมหานคร)</i></p> <p>- เห็นด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมเพื่อให้สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และเพื่อให้ท้องถิ่นมีทรัพยากรที่เพียงพอในการกำกับดูแลและบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม</p>	<p>- ไม่เห็นด้วย แต่มีได้แสดงความคิดเห็นไว้แต่อย่างใด <i>(เว็บไซต์)</i></p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>อัตราที่กำหนดต้องอยู่บนหลักสัดส่วนที่เหมาะสม ไม่เป็นภาระต่อผู้ประกอบการรายย่อยจนเกินไป แต่ต้องสะท้อนถึงต้นทุนในการควบคุมดูแลความปลอดภัยของผู้บริโภคด้วย อย่างไรก็ตาม ควรมีเงื่อนไขด้านความโปร่งใสและเกณฑ์การบริหารจัดการที่ชัดเจน สภาองค์กรของผู้บริโภคเห็นว่า ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างส่วนกลางและท้องถิ่น เพื่อให้มีการบริหารจัดการแบบบูรณาการ และเป็นกลไกกลางในการตรวจสอบความโปร่งใส ป้องกันไม่ให้อำนาจการจัดการค่าธรรมเนียมกระจุกตัวอยู่ที่ฝ่ายบริหารท้องถิ่นเพียงฝ่ายเดียว (สภาองค์กรของผู้บริโภค)</p>	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- 1) ควรจะมีการปรับลดอัตราค่าธรรมเนียม **(เว็บไซต์)**
- 2) มีข้อสังเกตเช่นเดียวกันกับความเห็นข้อที่ 1 เกี่ยวกับภารกิจของกรมการปกครอง หรือกรมตำรวจ (ปัจจุบันคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) **(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)**

(8) ท่านเห็นว่าพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้หรือไม่ อย่างไร และการแก้ไขเพิ่มเติมตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะสามารถแก้ไข ปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวได้หรือไม่ เพียงใด

1) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ควรใช้อำนาจออกใบอนุญาต และควรยกเลิกพระราชกฤษฎีกาที่จะกำหนดเขตพื้นที่สถานบริการ (โซนนิ่ง) อีกทั้ง ร่างกฎหมายนี้เป็นกรณีที่แก้ไขเพียงบางมาตราให้มีความเหมาะสมกับการบริการในปัจจุบันเท่านั้น *(เว็บไซต์)*

2) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ถือเป็นกฎหมายฉบับหนึ่งที่มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้ในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพสังคมและรูปแบบการประกอบธุรกิจเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ทำให้เกิดช่องว่างทางกฎหมาย กรณีค่านิยมสถานบริการที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่ครอบคลุมถึงสถานประกอบการรูปแบบใหม่ ๆ ดังนั้น การแก้ไขบทกฎหมายเพื่อให้ทันสมัย อุดช่องว่างทางกฎหมาย ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ก็สามารถแก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวได้ *(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)*

3) เห็นด้วยว่าจะเป็นการให้ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่มีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในการดูแลสถานบริการ ตั้งแต่การกำหนดสถานที่อนุญาต เพิกถอน และตรวจสอบ อีกทั้ง จะทำให้ท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้น *(สมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย)*

4) ปัจจุบันในพื้นที่กรุงเทพมหานคร อำนาจในการออกใบอนุญาตสถานบริการเป็นผู้บัญชาการตำรวจนครบาล กรุงเทพมหานครจึงไม่ได้มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมสถานบริการโดยตรง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากนิยามตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีการกำหนดเงื่อนไขในการเปิดบริการสำหรับสถานบริการบางประเภท ทำให้มีสถานประกอบการบางแห่งที่มีลักษณะกิจกรรมเข้าข่ายตามนิยามสถานบริการ แต่เปิดทำการเลยเวลา แต่ยังไม่มีการบังคับใช้กฎหมายกับสถานประกอบการดังกล่าวอย่างเข้มงวด จึงควรมีการกำหนดกลไกในการบังคับใช้กฎหมายอย่างชัดเจน เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายให้เป็นแนวทางเดียวกัน *(กรุงเทพมหานคร)*

5) กฎหมายฉบับเดิมมีการบังคับใช้มานาน ดังนั้น อาจจะทำให้นิยามและประเภทของสถานบริการไม่ครอบคลุมรูปแบบธุรกิจที่เปลี่ยนไปในปัจจุบัน ซึ่งอาจจะมีลักษณะบริการใหม่ ๆ ที่เข้าข่ายควรจะต้องควบคุมภายใต้กฎหมายฉบับนี้ *(สภาองค์กรของผู้บริโภค)*

(9) ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1) กฎหมายฉบับนี้ควรกำหนดให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ของปีถัดไป เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชน หน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ได้มีเวลาเตรียมความพร้อม ในด้านต่าง ๆ สำหรับการปฏิบัติตามกฎหมาย และควรยกเลิกพระราชกฤษฎีกาที่จะกำหนดเขตพื้นที่ สถานบริการ (โซนนิ่ง) *(เว็บไซต์)*

2) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 อยู่ในความรับผิดชอบของ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย โดยกรมการปกครองเป็นหน่วยงานหลักที่ดูแลการดำเนินการ ตามกฎหมายฉบับนี้ ดังนั้น จึงมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการกิจและอำนาจหน้าที่ของกรมการปกครองว่าจะมี การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการหรือไม่ *(กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น)*

ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย

โดยที่การประกอบกิจการสถานบริการมีลักษณะการประกอบธุรกิจที่อาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ต้องได้รับการควบคุมตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตก่อนจึงประกอบกิจการได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการจึงควรเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น ดังนั้น เพื่อเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการ จึงสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการและมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และให้ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาการหารายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอันเป็นสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 ที่ว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น

2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย

☒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

มาตรา 52 รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขตและเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตย เกียรติภูมิและผลประโยชน์ของชาติ ความมั่นคงของรัฐ และความสงบเรียบร้อยของประชาชน เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ รัฐต้องจัดให้มีการทหาร การทูต และการข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพ

มาตรา 58 การดำเนินการใดของรัฐหรือที่รัฐจะอนุญาตให้ผู้ใดดำเนินการ ถ้าการนั้นอาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพ อนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดของประชาชนหรือชุมชนหรือสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง รัฐต้องดำเนินการให้มีการศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนหรือชุมชน และจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียและประชาชนและชุมชนที่เกี่ยวข้องก่อน เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาดำเนินการหรืออนุญาตตามที่กฎหมายบัญญัติ

บุคคลและชุมชนย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยงานของรัฐก่อนการดำเนินการหรืออนุญาตตามวรรคหนึ่ง

ในการดำเนินการหรืออนุญาตตามวรรคหนึ่ง รัฐต้องระมัดระวังให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน ชุมชน สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพน้อยที่สุด และต้องดำเนินการให้มีการ

เยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายให้แก่ประชาชนหรือชุมชนที่ได้รับผลกระทบอย่างเป็นธรรมและโดยไม่ชักช้า

มาตรา 70 รัฐพึงเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวอันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของสังคม จัดให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม ส่งเสริมและพัฒนาก่อสร้างเสริมสุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจเข้มแข็ง รวมตลอดทั้งส่งเสริมและพัฒนาก่อสร้างให้ไปสู่ความเป็นเลิศและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

รัฐพึงส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณภาพและความสามารถสูงขึ้น

รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และคุ้มครองป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวถูกใช้ความรุนแรงหรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม รวมตลอดทั้งให้การบำบัดฟื้นฟูและเยียวยาผู้ถูกกระทำการดังกล่าว

ในการจัดสรรงบประมาณ รัฐพึงคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสภาพของบุคคล ทั้งนี้ เพื่อความเป็นธรรม

มาตรา 250 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะใดที่สมควรให้เป็นหน้าที่และอำนาจโดยเฉพาะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ หรือให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการใด ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติซึ่งต้องสอดคล้องกับรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามวรรคสี่ และกฎหมายดังกล่าวอย่างน้อยต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับกลไกและขั้นตอนในการกระจายหน้าที่และอำนาจ ตลอดจนงบประมาณและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และอำนาจดังกล่าวของส่วนราชการให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

ในการจัดทำบริการสาธารณะหรือกิจกรรมสาธารณะใดที่เป็นหน้าที่และอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ถ้าการร่วมดำเนินการกับเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐหรือการมอบหมายให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดำเนินการ จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการเอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะร่วมหรือมอบหมายให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดำเนินการนั้นก็ได้

รัฐต้องดำเนินการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเองโดยจัดระบบภาษีหรือการจัดสรรภาษีที่เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาก่อสร้างรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถดำเนินการตามวรรคหนึ่งได้อย่างเพียงพอ ในระหว่างที่ยังไม่อาจดำเนินการได้ ให้รัฐจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปพลางก่อน

กฎหมายตามวรรคหนึ่งและกฎหมายที่เกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ต้องให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการบริหาร การจัดทำบริการสาธารณะ การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา การเงินและการคลัง และการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทำเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม การป้องกันการทุจริตและการใช้จ่ายเงินอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและความแตกต่าง

ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ และต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการขัดกันแห่งผลประโยชน์ และการป้องกันการก้าวก่ายการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการส่วนท้องถิ่นด้วย

มาตรา 253 ในการดำเนินงานให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นเปิดเผยข้อมูลและรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนทราบ รวมตลอดทั้งมีกลไกให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้วย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

☒ ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ บนพื้นฐานแนวคิด 3 ประการ ได้แก่ (1) “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไปที่เราทำมาทางเศรษฐกิจ อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และจุดเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย รวมทั้งความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศในด้านอื่น ๆ นำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของเศรษฐกิจและสังคมโลกสมัยใหม่ (2) “ปรับปรุงปัจจุบัน” เพื่อปูทางสู่อนาคต ผ่านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศในมิติต่าง ๆ ทั้งโครงข่ายระบบคมนาคมและขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และดิจิทัล และการปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการอนาคต และ (3) “สร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต” ด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ พัฒนาคนรุ่นใหม่ รวมถึงปรับรูปแบบธุรกิจ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคต บนพื้นฐานของการต่อยอดอดีตและปรับปรุงปัจจุบัน พร้อมทั้งการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐให้ประเทศไทยสามารถสร้างฐานรายได้และการจ้างงานใหม่ ขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในเวทีโลก ควบคู่ไปกับการยกระดับรายได้และการกินดีอยู่ดี รวมถึงการเพิ่มขึ้นของคนชั้นกลางและลดความเหลื่อมล้ำของคนในประเทศได้ในคราวเดียวกัน

พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการยุคใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ กลาง เล็ก วิสาหกิจเริ่มต้น วิสาหกิจชุมชน หรือวิสาหกิจเพื่อสังคม รวมทั้งเกษตรกร ให้เป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์ชัดเจน โดยมีนวัตกรรมใน 3 ด้าน คือ นวัตกรรมในการสร้างโมเดลธุรกิจ นวัตกรรมในเชิงสินค้าและบริการ และนวัตกรรมในเชิงกระบวนการผลิตและบริการพร้อมทั้งเป็นนักการค้าที่เข้มแข็งที่จะนำไปสู่การสนับสนุนการเป็นชาติการค้า มีความสามารถในการเข้าถึงตลาดทั้งในและต่างประเทศ เป็นผู้ประกอบการที่ “ผลิตเก่ง ขายเก่ง” หรือ “ซื้อเป็น ขายเป็น” บริการเป็นเลิศ สามารถขยายการค้าและการลงทุนไปต่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีธรรมาภิบาล

สร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน ส่งเสริมการเข้าถึงบริการทางการเงินของผู้ประกอบการ โดยการจัดหาแหล่งเงินทุนและสนับสนุนให้มีช่องทางทางการเงินที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงินและการบริหารความเสี่ยง เพื่อตอบสนองความต้องการที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่ม การที่ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินด้วยต้นทุนที่เหมาะสมโดยนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาช่วยเพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน การพัฒนาระบบประเมินมูลค่าทรัพย์สินในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจในการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ และการมีระบบการประเมินความน่าเชื่อถือทางเครดิต และระบบการรู้จักลูกค้าที่สะดวกมากขึ้น โดยใช้ประโยชน์จากข้อมูล

ทั้งด้านการเงินและที่มีใช้การเงิน เพื่อเป็นข้อมูลบ่งชี้สถานะและประวัติด้านเครดิตประกอบการพิจารณาของสถาบันการเงินหรือตลาดทุน

ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ ในการพัฒนาและบูรณาการกลไกภาครัฐ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืนโดยเน้นประเด็นการเริ่มต้นธุรกิจ การขออนุญาตต่าง ๆ การจดทะเบียนทรัพย์สิน กระบวนการขอและได้รับสินเชื่อ การคุ้มครองผู้ลงทุน การชำระภาษี และการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการพัฒนาระบบคุณภาพของชาติ ทั้งระบบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ ระบบมาตรวิทยา ระบบทดสอบ และระบบรับรองคุณภาพ ให้มีประสิทธิภาพรองรับภาคการผลิตและบริการ รวมทั้งการสร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านมาตรฐาน เช่น ศูนย์ทดสอบกลางสำหรับสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม และศูนย์ตรวจรับรองคุณภาพมาตรฐานสินค้าและบริการในระดับสากล โดยให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการดำเนินการมากขึ้น พร้อมทั้งการสร้างระบบและศูนย์บ่มเพาะผู้ประกอบการให้มีความเป็นอัจฉริยะโดยบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และสถาบันวิชาการ และพัฒนาศูนย์การเรียนรู้และให้คำปรึกษาทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมของภาคการผลิตและบริการทั้งในระดับส่วนกลางและชุมชน พร้อมทั้งการส่งเสริมการจัดการพัฒนาบุคลากรทางเทคโนโลยีขั้นสูงให้มีประสิทธิภาพและมีความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน และการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจอย่างเกื้อหนุนกันระหว่างผู้ประกอบการที่มีขนาดและศักยภาพต่างกัน โดยมีระบบจูงใจให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการพัฒนาร่วมกัน ตลอดจนผลักดันการเจรจาจัดทำความตกลงทางการค้าและความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ

☒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570)

หมวดหมู่ที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ 3 การยกระดับบริการและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับของตลาดสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับปรุงการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย ความสะอาด ความเป็นธรรม และการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน อาทิ มาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยตามวิถีการท่องเที่ยวแนวใหม่เพื่อมุ่งสู่การท่องเที่ยวคุณภาพสูง รวมทั้งมาตรฐานการท่องเที่ยวสีขาว โดยต้องมีการปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพทั้งขั้นพื้นฐานและขั้นสูงของสถานประกอบการ และธุรกิจรายย่อยด้านการท่องเที่ยวที่แบ่งตามระดับของการให้บริการอย่างเหมาะสม ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้าสู่กระบวนการ พร้อมผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนสนับสนุนผู้ประกอบการที่ได้รับรองมาตรฐาน

กลยุทธ์ที่ 5 การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล่าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย ลดขั้นตอนที่ล่าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อ การทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โดยเฉพาะที่พิกัด และธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีความครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก เอื้ออำนวยและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าสู่กรอบ

กฎหมายและฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็ว มากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้ ตลอดจนบังคับใช้แนวปฏิบัติ หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพ และเท่าเทียม นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงกฎหมาย เพื่อจูงใจให้สถานประกอบการมีความใส่ใจและรับผิดชอบต่อด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรมและกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียน และสังคมคาร์บอนต่ำ

กลกลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมต้นแบบโมเดลธุรกิจ และกลไกความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างครบวงจร นำหลักการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐมาใช้ประกอบธุรกิจส่งเสริมให้ผู้ประกอบการปรับรูปแบบธุรกิจตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน สร้างธุรกิจใหม่ที่มีการออกแบบสินค้าและบริการที่มีอายุการใช้งานยาวนาน เลือกใช้วัสดุที่สามารถใช้รีไซเคิลได้ ธุรกิจบริการในรูปแบบเช่าหรือจ่ายเมื่อใช้งาน แทนการซื้อขาด ใช้และแบ่งปันทรัพยากรร่วมกัน

หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะที่มีความสามารถในการสร้าง ออกแบบและใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมตลอดกระบวนการผลิตและบริการ การจัดการและการตลาด โดย

1) การสร้างและพัฒนาทักษะองค์ความรู้รอบด้านที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจยุคใหม่โดยการสร้างความเชื่อใหม่ที่ส่งผลต่อการปรับตัวการเปลี่ยนแปลง ให้ตระหนักรู้ รับรู้องค์ความรู้ใหม่ ฝึกทักษะสามารถนำไปวิเคราะห์และใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อการวางแผนธุรกิจ และสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงทางธุรกิจได้โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ง่าย กระชับ และรวดเร็ว ตอบสนองการเรียนรู้ที่แตกต่างของแต่ละบุคคล ผ่านการเรียนรู้ในระบบและการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ด้วยเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้เป็นเรื่องง่าย รวมถึงการสร้างชุมชนผู้ประกอบการแบ่งปันการเรียนรู้และแรงบันดาลใจเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง

2) ส่งเสริมผู้ประกอบการในการสร้างนวัตกรรม เพื่อต่อยอดสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมในอนาคต โดยการสร้างพื้นที่ให้ผู้ประกอบการได้แข่งขันทดลองความคิด ส่งเสริมการลงทุนสำหรับการสร้างนวัตกรรม การจับคู่ทางธุรกิจ รวมถึงสนับสนุนด้านเงินทุน

☒ **สนธิสัญญา อนุสัญญา และความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง**

สนธิสัญญาว่าด้วยการขจัดการค้าประเวณี (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others)
สนธิสัญญานี้มุ่งเน้นไปที่การต่อต้านการค้ามนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ โดยกำหนดให้รัฐภาคีต้องกำหนดโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด และมีมาตรการในการช่วยเหลือและคุ้มครองผู้เสียหาย ซึ่งสนธิสัญญานี้มีเป้าหมายในการขจัดปัญหาการค้าประเวณีโดยการเอาผิดกับผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการค้าประเวณี เช่น เจ้าของหรือผู้จัดการสถานบริการ เป็นต้น และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดหา มากกว่าการลงโทษตัวผู้ค้าประเวณีเอง และเรียกร้องให้รัฐต่างๆ ดำเนินการทางกฎหมายเพื่อควบคุมและปราบปรามกิจกรรมเหล่านี้ในทุกสถานที่ที่เกิดขึ้น

อนุสัญญาที่ว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women - CEDAW) กำหนดหลักการห้ามการเลือกปฏิบัติและส่งเสริมความเสมอภาค ซึ่งครอบคลุมถึงประเด็นการคุ้มครองแรงงานหญิงที่ทำงานในสถานบริการต่าง ๆ ตลอดจนมีหลักการที่เกี่ยวข้องที่มุ่งขจัดการเลือกปฏิบัติทางเพศในทุกรูปแบบ โดยมีผลกับสถานบริการผ่านมาตรการต่าง ๆ เช่น การให้ความเท่าเทียมทางกฎหมายและการป้องกันการแสวงประโยชน์ทางเพศโดยบุคคลหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นต้น อนุสัญญานี้สนับสนุนให้รัฐดำเนินการต่าง ๆ เพื่อยุติการเลือกปฏิบัติต่อสตรีและคุ้มครองสิทธิของสตรีอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งครอบคลุมถึงความรุนแรงและการแสวงประโยชน์ทางเพศในทุกมิติ

อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและเด็ก (Palermo Protocol) อนุสัญญานี้กำหนดกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ รวมถึงการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ซึ่งครอบคลุมการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ โดยสาระสำคัญคือ กำหนดให้การค้าประเวณีโดยการล่อลวง ชักจูง หรือแสวงหาประโยชน์ถือเป็นความผิดทางอาญา และให้รัฐภาคีดำเนินการเพื่อ ป้องกัน ปราบปราม และลงโทษผู้กระทำความผิด โดยเน้นย้ำถึงการควบคุมและลงโทษกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์และการค้าประเวณีที่เกิดจากสถานบริการ โดยการกำหนดให้การกระทำเหล่านั้นเป็นความผิดทางอาญา และกำหนดให้รัฐภาคีมีมาตรการป้องกัน คุ้มครอง และช่วยเหลือเหยื่อด้วย

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ฉบับที่ 172 ว่าด้วยสภาพการทำงานในโรงแรม ภัตตาคาร และสถานบริการที่คล้ายคลึงกัน ค.ศ. 1991 (No. 172, concerning Conditions of Work in Hotels, Catering and similar Establishments) อนุสัญญานี้มุ่งเน้นไปที่การควบคุมชั่วโมงทำงาน เวลาพัก และสภาพการจ้างงานอื่น ๆ สำหรับลูกจ้างในอุตสาหกรรมโรงแรมและร้านอาหาร อีกทั้ง มุ่งเน้นความยืดหยุ่นในการจัดการชั่วโมงการทำงานที่สอดคล้องกับธรรมชาติของธุรกิจบริการ ในขณะเดียวกันก็ยืนยันสิทธิขั้นพื้นฐานของแรงงานในด้านค่าจ้างที่เป็นธรรม การพักผ่อนที่เพียงพอ และความปลอดภัยในการทำงาน

ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ (General Agreement on Trade in Services - GATS) GATS เป็นสนธิสัญญาภายใต้องค์การการค้าโลก (WTO) ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995 ซึ่งวางกรอบกว้าง ๆ สำหรับการค้าระหว่างประเทศในภาคบริการทั้งหมด โดยกรณีเกี่ยวกับสถานบริการ ซึ่งหมายถึงธุรกิจบริการต่าง ๆ เช่น โรงแรม สปา บริการด้านสุขภาพ การท่องเที่ยว ภัตตาคาร และร้านอาหาร เป็นต้น ทั้งนี้ GATS ส่งผลให้เกิดความชัดเจนและคาดการณ์ได้ในกฎระเบียบการค้าระหว่างประเทศ ส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม และกระตุ้นให้เกิดการเปิดเสรีตลาดบริการมากขึ้น ซึ่งช่วยให้สถานบริการสามารถขยายธุรกิจไปยังต่างประเทศได้ง่ายขึ้นและดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติได้มากขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ระดับของการเปิดเสรีจะขึ้นอยู่กับข้อผูกพันเฉพาะที่แต่ละประเทศตกลงไว้ในตารางข้อผูกพันของตน

3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

ร่างกฎหมายฉบับนี้จะทำให้การประกอบกิจการสถานบริการซึ่งมีลักษณะการประกอบธุรกิจที่อาจดำเนินการไปในทางกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ได้รับการควบคุมตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น อันเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการควบคุมตรวจสอบการตั้งสถานบริการ โดยผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการและมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และให้ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาการหารายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอันสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 14 ที่ว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้น จากหลักการข้างต้นนี้จะส่งผลให้ประชาชนและสังคมได้รับประโยชน์ ดังนี้

1) การรักษาความสงบเรียบร้อย โดยกฎหมายช่วยให้การดำเนินการกิจการสถานบริการเป็นไปอย่างมีระเบียบภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ทำให้สังคมมีความสงบสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อย

2) การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและยาเสพติด โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนดำเนินการการควบคุมสถานบริการ อันจะเป็นแนวทางการลดบวมุขและแก้ไขปัญหายาเสพติด ซึ่งช่วยลดปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นในหรือบริเวณสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การรักษาศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดี โดยมีมาตรการป้องกันไม่ให้มีการแสดงหรือกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมในสถานบริการ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เยาวชนประพฤติชั่วเสื่อมทรามลง และเพื่อรักษาวัฒนธรรมและประเพณีอันดีของชาติ

4) การจัดระเบียบสังคม โดยเป็นเครื่องมือสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดระเบียบและดูแลความปลอดภัยในพื้นที่ที่มีสถานบริการตั้งอยู่

5) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยการควบคุมดูแลให้สถานบริการปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น การจำกัดเวลาเปิด - ปิด เป็นต้น ช่วยเพิ่มความปลอดภัยให้กับประชาชนที่ใช้บริการและผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

6) การคุ้มครองศาสนา ประชาชน เยาวชน และผู้ป่วย โดยกฎหมายมีข้อกำหนดที่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานที่ที่จะขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ เช่น ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรม

ทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพัก รวมถึงไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย เป็นต้น

7) การได้รับบริการที่มีมาตรฐาน โดยผู้ประกอบการต้องขอใบอนุญาตและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ด้านสุขอนามัย ความปลอดภัยของอาคารสถานที่ เป็นต้น ซึ่งทำให้ประชาชนได้รับบริการที่มีคุณภาพและปลอดภัยมากขึ้น

8) การดำเนินการตามกฎหมายดำเนินการโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนถิ่นของตน ย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น อันเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งช่วยให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพและโปร่งใสมากขึ้น รวมถึงทำให้ได้รับค่าธรรมเนียมที่เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง

4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น ดังนี้

4.1 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากมีการกล่าวถึงไว้ เช่น มาตรา 20 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เป็นต้น โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ให้ความหมายของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หมายความว่า เจ้าพนักงาน ได้แก่ ปลัดกระทรวงมหาดไทย รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง รองอธิบดีกรมการปกครอง ผู้อำนวยการกองการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หัวหน้าฝ่ายและหัวหน้างานในกองการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง ผู้ตรวจราชการ กรมการปกครอง ผู้ว่าราชการจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ผู้บัญชาการตำรวจ รองผู้บัญชาการตำรวจ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ ผู้บังคับการตำรวจ รองผู้บังคับการตำรวจ หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด รองหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด ผู้กำกับตำรวจ ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต รองผู้กำกับการตำรวจ รองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต สารวัตรใหญ่ตำรวจ สารวัตรตำรวจ ผู้บังคับกองตำรวจ หัวหน้าสถานีตำรวจซึ่งมีศตตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป หัวหน้ากิ่งสถานีตำรวจซึ่งมีศตตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

4.2 ประมวลกฎหมายยาเสพติด

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับประมวลกฎหมายยาเสพติด เนื่องจากสถานบริการเป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยอาจเป็นสถานที่ที่ถูกใช้เป็นแหล่งซื้อขาย ครอบครอง หรือเสพยาเสพติด ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและเป็นอันตรายต่อผู้ที่มาใช้บริการ และผู้ประกอบการอาจมีความผิดหากไม่สามารถควบคุมไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวในสถานบริการของตนได้ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการสถานบริการ

ตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในสถานประกอบการ ผู้ประกอบการสถานบริการมีหน้าที่สำคัญที่ต้องปฏิบัติดังนี้

1.1) ป้องกันการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยผู้ประกอบการต้องมีมาตรการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเกิดขึ้นในสถานบริการ เช่น การจำหน่าย การเสพยา หรือการครอบครองยาเสพติด เป็นต้น

1.2) ควบคุมการเข้า-ออก โดยห้ามไม่ให้บุคคลที่มีพฤติกรรมมีนเมา ก่อความเดือดร้อนรำคาญ หรือเสพยาเสพติด เข้า-ออกหรืออยู่ในสถานบริการ

1.3) ตรวจสอบบุคคล โดยผู้ประกอบการหรือพนักงานมีอำนาจในการตรวจสอบบัตรแสดงตนของผู้เข้าใช้บริการ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดเข้าไปในสถานบริการ

1.4) การให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ โดยเมื่อเจ้าพนักงานขอตรวจสอบหรือเข้าตรวจค้นตามเหตุอันควรสงสัย ผู้ประกอบการ พนักงาน หรือลูกจ้างต้องให้ความสะดวกและให้ความร่วมมือ

2) มาตรการและบทลงโทษ

หากผู้ประกอบการละเลยหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย อาจถูกลงโทษและได้รับผลกระทบทางธุรกิจ ดังนี้

2.1) โทษทางอาญา หากสถานบริการปล่อยปละละเลยให้มีการเสพยาเสพติด เจ้าของหรือผู้จัดการจะต้องรับโทษทางกฎหมาย ซึ่งโทษรวมถึงการจำคุกและปรับ

2.2) โทษทางปกครอง อาจมีการสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาต ประกอบกิจการ หากพบว่าการกระทำผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด

2.3) การประชาสัมพันธ์ โดยสถานบริการที่อยู่ภายใต้มาตรการนี้ต้องติดตั้งป้ายประกาศแจ้งให้ลูกค้าทราบว่า สถานบริการอยู่ภายใต้การควบคุมและมีโทษตามกฎหมายยาเสพติด เพื่อเป็นการป้องปราม

3) อำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

ประมวลกฎหมายยาเสพติดกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดมีอำนาจที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการได้ดังนี้

3.1) กำหนดมาตรการ โดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สามารถกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในสถานบริการได้

3.2) กำหนดประเภทสถานประกอบการ โดยมีอำนาจในการกำหนดว่าสถานที่ประกอบธุรกิจประเภทใดบ้างที่ต้องอยู่ภายใต้มาตรการเหล่านี้ ซึ่งสถานบริการก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

4.3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 เนื่องจากสถานบริการบางประเภทอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ เช่น การค้าประเวณี หรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากบุคคลอื่น เป็นต้น จึงต้องมีการควบคุมการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อป้องกันปัญหาการค้ามนุษย์ที่อาจเกิดขึ้นภายในสถานบริการเหล่านั้น โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ

เจ้าของ ผู้ครอบครอง หรือผู้จัดการสถานบริการต้องรับโทษ หากยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ในสถานที่ของตน ดังนี้

1.1) การค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ กฎหมายฉบับนี้ครอบคลุมถึงการบังคับค้าประเวณีในสถานบริการ เช่น การจัดหา ซื่อ ชาย หรือนำพาบุคคลไปค้าประเวณี เป็นต้น

1.2) การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ นอกจากประเด็นทางเพศแล้ว กฎหมายยังเอาผิดกับการบังคับให้ผู้อื่นทำงานหรือให้บริการโดยมิชอบ โดยองค์ประกอบความผิดการบังคับใช้แรงงานหรือบริการต้องมียุทธวิธีประกอบ คือ การข่มขู่ใจผู้อื่นให้ทำงานหรือให้บริการด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือเสรีภาพ ใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชิญ ยึดเอกสารสำคัญประจำตัว หรือนำภาระหนี้สินมาเป็นสิ่งผูกมัด

2) บทบาทของเจ้าของและผู้จัดการสถานบริการ

กฎหมายกำหนดให้เจ้าของและผู้จัดการต้องมีส่วนรับผิดชอบในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในสถานบริการของตน โดยมาตรการที่ต้องปฏิบัติตามมีดังนี้

2.1) ควบคุม ดูแล และสอดส่องไม่ให้มีการกระทำความผิดในสถานที่ของตน

2.2) แจ้งเบาะแสแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นพฤติการณ์ที่สงสัยว่ามีการกระทำความผิด

2.3) ต้องรับผิดทางอาญาในฐานะนิติบุคคล หากการกระทำความผิดเกิดจากการสั่งการหรือละเว้นไม่สั่งการ

4.4 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เนื่องจากสถานบริการอาจถูกใช้เป็นสถานที่แอบแฝงในการค้าประเวณีซึ่งเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ทั้งนี้ กฎหมายมุ่งเน้นไป

ที่การเอาผิดผู้ประกอบกิจการหรือเจ้าของสถานที่ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการค้าประเวณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีผู้ถูกล่อลวงหรือเป็นเด็ก โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) บทลงโทษสำหรับเจ้าของสถานบริการ

กฎหมายฉบับนี้มีบทลงโทษที่รุนแรงต่อเจ้าของสถานบริการที่กระทำผิด โดยเน้นไปที่การค้าประเวณีเด็กและเยาวชน ดังนี้

1.1) เป็นธุระจัดหาหรือกระทำความผิดในสถานบริการ โดยการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือพาไปซึ่งบุคคล เพื่อให้บุคคลนั้นค้าประเวณี

1.2) เป็นผู้ดูแลและปล่อยปละละเลย โดยเจ้าของหรือผู้ดูแลสถานบริการ หากปล่อยปละละเลยให้มีการค้าประเวณีเกิดขึ้นในสถานที่ของตนเอง ถือว่ามีความผิด

1.3) ได้รับประโยชน์จากการค้าประเวณี โดยการรับคนไว้ในความควบคุมดูแล และได้รับประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีจากสถานที่ของตน

1.4) การค้าประเวณีเด็ก โดยมีบทลงโทษที่หนักขึ้นสำหรับเจ้าของสถานที่ที่กระทำชำเราหรือกระทำความผิดกับเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ในสถานบริการ โดยจะแบ่งเป็นช่วงอายุ ดังนี้

(1) เด็กอายุ 15 ปีแต่ไม่ถึง 18 ปี ต้องระวางโทษจำคุก 1 - 3 ปี และปรับ 20,000 - 60,000 บาท

(2) เด็กอายุไม่ถึง 15 ปี ต้องระวางโทษจำคุก 2 - 6 ปี และปรับ 40,000 - 120,000 บาท

4.5 ประมวลกฎหมายอาญา

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากการกระทำความผิดบางอย่างภายในสถานบริการที่ผิดกฎหมาย จะมีการลงโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยการค้าประเวณีในสถานบริการ การเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารหรือการค้าประเวณี เป็นความผิดอาญาตามที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญาอย่างชัดเจน

2) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยหากมีการค้าขายหรือเสพยาเสพติดในสถานบริการ เจ้าของหรือผู้จัดการอาจถูกดำเนินคดีในฐานะผู้ร่วมกระทำความผิดได้

3) ความผิดฐานมั่วสุม โดยหากมีการมั่วสุมกันในสถานบริการจนเกิดความวุ่นวาย อาจเข้าข่ายความผิดฐานมั่วสุม

4) ความผิดฐานเป็นอั้งยี่ โดยหากมีการรวมกลุ่มกันก่ออาชญากรรมหรือกระทำความผิดร้ายแรงในสถานบริการ ผู้ที่เกี่ยวข้องอาจมีความผิดฐานเป็นอั้งยี่ได้

4.6 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 เนื่องจากสถานบริการบางประเภทจะต้อง

เสียภาษีสรรพสามิต โดยเฉพาะสถานบริการที่จำหน่ายสุราและเครื่องดื่มอื่น ๆ จึงเป็นกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีตามกฎหมายสำหรับธุรกิจประเภทดังกล่าว โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) การเสียภาษี โดยสถานบริการมีหน้าที่เสียภาษีสรรพสามิตตามมูลค่าของบริการ ซึ่งจะถือตามรายรับของสถานบริการ
- 2) อัตราภาษี โดยถูกกำหนดในพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัติ และจะคิดตามมูลค่าหรือปริมาณของสินค้าและบริการ
- 3) การจดทะเบียน โดยผู้ประกอบการกิจการสถานบริการต้องยื่นขอจดทะเบียนสรรพสามิตภายใน 30 วันก่อนเริ่มให้บริการ
- 4) การกำหนดรายรับ โดยอธิบดีกรมสรรพสามิตมีอำนาจกำหนดรายรับขั้นต่ำของสถานบริการเพื่อใช้ในการคำนวณภาษีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด
- 5) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการกิจการสถานบริการ โดยผู้ประกอบการกิจการสถานบริการต้องเสียภาษีตามที่กฎหมายกำหนด และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด เช่น การยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษี เป็นต้น
- 6) การกำกับดูแล โดยเจ้าพนักงานสรรพสามิตมีอำนาจตรวจสอบและยึดอายัดเอกสารต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี
- 7) บทบาทของอธิบดี โดยอธิบดีมีอำนาจออกระเบียบต่าง ๆ เช่น การตีความประเภทสินค้าและบริการ การขยายกำหนดเวลา การออกคำสั่งให้เข้าไปตรวจค้น เป็นต้น

4.7 พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับ พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 โดยมีชื่อที่ใกล้เคียงกันและคล้ายคลึงกัน แต่กฎหมายที่ควบคุมนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ซึ่งจะเน้นไปที่วัตถุประสงค์และการให้บริการที่ต่างกัน การที่ผู้ประกอบการทราบความแตกต่างนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง โดยมีความแตกต่างกันในสาระสำคัญดังนี้

1) วัตถุประสงค์

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีวัตถุประสงค์ ควบคุมสถานบริการให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และรักษาความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดีของชาติ

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมสุขภาพของประชาชนและคุ้มครองผู้บริโภค เนื่องจากการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพเพิ่มมากขึ้น

2) ประเภทกิจการ

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ครอบคลุมกิจการที่เน้นความบันเทิง เช่น สถานเต้นรำ สถานที่จำหน่ายอาหารและสุราโดยมีผู้บ่าว และอาบอบนวด เป็นต้น

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ควบคุมกิจการที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและส่งเสริมสุขภาพโดยเฉพาะ เช่น สปาเพื่อสุขภาพ นวดเพื่อสุขภาพ และนวดเพื่อเสริมความงาม

3) หน่วยงานกำกับดูแล

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. กำหนดให้กระทรวงมหาดไทย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการปกครอง เป็นผู้ดูแลการออกใบอนุญาตและควบคุมกิจการ เป็นต้น

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข เป็นผู้รับผิดชอบหลักในการควบคุมมาตรฐานการให้บริการ

4) การควบคุมและมาตรฐาน

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เน้นการควบคุมด้านศีลธรรม ความสงบเรียบร้อย และเวลาทำการ

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 เน้นมาตรฐานด้านสถานที่ ความปลอดภัย และคุณภาพของผู้ให้บริการ (ต้องขึ้นทะเบียน) เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค

4.8 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เนื่องจากสถานบริการมีความเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อย่างใกล้ชิดในฐานะสถานที่ที่เด็กอาจตกอยู่ในสภาวะเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายหรือละเลย โดยกฎหมายฉบับนี้ กำหนดให้สถานบริการมีหน้าที่ในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก การป้องกันและคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์และความประพฤติที่ไม่เหมาะสม การป้องกันไม่ให้สถานบริการกลายเป็นสถานที่ที่ส่งผลเสียต่อร่างกายและจิตใจของเด็ก ผู้ประกอบกิจการสถานบริการจึงมีหน้าที่โดยตรงในการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้อย่างเคร่งครัด และหากพบเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการเข้าช่วยเหลือได้ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ข้อห้ามสำหรับผู้ประกอบกิจการสถานบริการ

1.1) ห้ามรับเด็กเข้าทำงาน โดยห้ามรับผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ

1.2) ห้ามปล่อยให้เด็กเข้าในสถานบริการ โดยไม่ว่าจะด้วยความยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้เด็กเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ ซึ่งหมายถึงการป้องกันไม่ให้เด็กตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมกับช่วงวัย

1.3) ห้ามเป็นเหตุให้เด็กประพฤติตนไม่เหมาะสม โดยห้ามเจ้าของสถานบริการหรือผู้ดูแลปล่อยให้เด็กประพฤติตนไม่เหมาะสมในสถานบริการ

2) การกำกับดูแลและการตรวจสอบ

2.1) อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการเข้าตรวจค้นสถานบริการในเวลาใดก็ได้ หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ทั้งนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ เช่น ปลัดอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นต้น มีอำนาจในการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในพื้นที่รับผิดชอบ หากพบว่าเด็กในสถานบริการมีความเสี่ยงต่อการถูกทอดทิ้ง เกร้อน หรือถูกทำร้าย จะสามารถเข้าช่วยเหลือได้

2.2) บทลงโทษ โดยหากผู้ประกอบกิจการสถานบริการขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3) การแจ้งเหตุ โดยหากพบเหตุการณ์ที่น่าสงสัยว่าเด็กถูกทอดทิ้ง เกร้อน หรือถูกทำร้าย สถานบริการต้องแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทันที

4) วัตถุประสงค์สำคัญในการคุ้มครองเด็ก

4.1) เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก โดยการคุ้มครองนี้มีเจตนารมณ์เพื่อปกป้องเด็กจากภาวะที่อาจเกิดอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ รวมถึงการใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ

4.2) ป้องกันการค้ามนุษย์และการค้าประเวณี โดยมาตรการเหล่านี้ยังเชื่อมโยงกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสอดส่องดูแลสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงสถานบริการ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดดังกล่าว

4.9 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำบริการสาธารณะ เช่น การจัดให้มีสถานบริการด้านต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ กฎหมายดังกล่าวส่งเสริมให้ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการสถานบริการต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกิจการภายในท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การควบคุมกิจการที่ก่อให้เกิดความรำคาญ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการควบคุมและกำกับดูแลกิจการที่อาจส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งรวมถึงเสียงดังรบกวนหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ

2) การส่งเสริมและควบคุม โดยกิจการที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการอาจอยู่ในขอบเขตของการควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ หรือที่จอดรถ ซึ่งเป็นอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3) การออกข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือเป็นกิจการที่อาจก่อความรำคาญซึ่งครอบคลุมถึงสถานบริการ

4) การควบคุมเรื่องเสียง โดยในกรณีที่สถานบริการก่อเสียงรบกวนในเวลากลางคืน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจในการตรวจสอบและควบคุม เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน

4.10 พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจได้รับมอบหมายจากหน่วยงานอื่นให้เข้ามาดูแลหรือส่งเสริมกิจการที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการได้ ทั้งนี้ อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ครอบคลุมถึงการรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นกลไกที่อาจนำไปสู่การดูแลหรือควบคุมสถานบริการผ่านทางข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือนโยบายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย

1.1) รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยมีอำนาจหน้าที่ดูแลให้สังคมมีความสงบเรียบร้อยและมีศีลธรรมอันดี ซึ่งรวมถึงการควบคุมสถานบริการ

1.2) ส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยมีหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งการส่งเสริมการท่องเที่ยวต้องควบคู่ไปกับการดูแลผลกระทบจากสถานบริการที่เกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยวด้วย

2) การออกข้อบัญญัติ

2.1) ตราข้อบัญญัติ ซึ่งมีอำนาจตราข้อบัญญัติท้องถิ่นได้ โดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย

2.2) การควบคุม โดยสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับการเปิดหรือการดำเนินงานของสถานบริการต่าง ๆ ในพื้นที่ของตนได้

3) การประสานงาน

การทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่น โดยมีหน้าที่สนับสนุนและประสานงานกับหน่วยงานราชการอื่น ๆ ในพื้นที่ ซึ่งอาจรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมสถานบริการโดยตรง เช่น ตำรวจ ฝ่ายปกครอง เป็นต้น

4) การสร้างรายได้ โดยสามารถจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากสถานบริการได้

4.11 พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 เนื่องจากพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 กำหนดอำนาจหน้าที่ของเทศบาลในการกำกับดูแลและจัดระเบียบกิจการที่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ โดยให้อำนาจเทศบาลในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์การดำเนินงานและการควบคุมดูแลสถานบริการในพื้นที่ของตนเอง เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตและความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) การควบคุมสุขลักษณะและอนามัยในสถานบริการ โดยเทศบาลมีอำนาจในการควบคุมสุขอนามัยในสถานบริการ
- 2) การออกเทศบัญญัติ โดยกำหนดให้เทศบาลออกเทศบัญญัติได้ เทศบัญญัตินี้ต้องไม่ขัดต่อกฎหมายที่สูงกว่า แต่สามารถนำไปใช้ในการควบคุมสถานบริการในท้องถิ่นได้
- 3) การสาธารณสุข โดยเทศบาลมีหน้าที่ในการจัดการและดูแลงานด้านสาธารณสุข และสามารถออกเทศบัญญัติ เพื่อควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพได้
- 4) การสร้างรายได้ โดยสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากสถานบริการได้

4.12 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เนื่องจากกฎหมายให้อำนาจแก่องค์การบริหารส่วนตำบลในการควบคุมและดูแลกิจการในเขตพื้นที่ ซึ่งรวมถึงการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อควบคุมสถานบริการต่าง ๆ ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยมีอำนาจในการออกข้อบัญญัติเพื่อควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพภายในเขตตำบลได้ ซึ่งรวมถึงกิจการของสถานบริการ
- 2) การรักษาความสงบเรียบร้อย โดยมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของประชาชนในเขตตำบล ซึ่งสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการกำกับดูแลสถานบริการได้
- 3) การสาธารณสุขและสุขภาพ โดยหน้าที่ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ รวมถึงการรักษาความสะอาดของถนนและที่สาธารณะ ซึ่งสามารถใช้ควบคุมสถานบริการในด้านสุขอนามัยได้
- 4) การออกข้อบัญญัติ โดยมีอำนาจออกข้อบัญญัติเพื่อใช้บังคับในเขตตำบล เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ โดยต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย

5) การสร้างรายได้ โดยสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากสถานบริการได้

4.13 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 เนื่องจากกฎหมายให้อำนาจของกรุงเทพมหานครที่ต้องจัดบริการสาธารณะในพื้นที่ ซึ่งรวมถึงการกำกับดูแลความสงบเรียบร้อยและการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินการของสถานบริการเป็นไปตามกฎหมาย ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า ซึ่งมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การกำกับดูแลโดยกรุงเทพมหานคร ซึ่งกรุงเทพมหานครมีหน้าที่จัดทำบริการสาธารณะและรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ตามกฎหมาย การกำกับดูแลสถานบริการจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการทำหน้าที่ดังกล่าว

2) การควบคุมความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งกรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลให้สถานบริการมีความปลอดภัยและเป็นระเบียบเรียบร้อย

3) การอนามัย โดยกรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลด้านอนามัยในสถานบริการ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคและการรักษาความสะอาด

4) การกำหนดหลักเกณฑ์ โดยกรุงเทพมหานครสามารถตราเป็นข้อบัญญัติเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินกิจการของสถานบริการให้สอดคล้องกับกฎหมายและนโยบายของกรุงเทพมหานคร

5) การสร้างรายได้ โดยสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากสถานบริการได้

4.14 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2542 เนื่องจากเป็นกฎหมายหลักที่ใช้ในการบริหารราชการและกำกับดูแลเมืองพัทยา ซึ่งรวมถึงการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อควบคุมสถานบริการในพื้นที่เมืองพัทยาให้เป็นไปตามกฎหมาย ทั้งนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ มีแนวทางการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่า ซึ่งมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยเมืองพัทยามีอำนาจออกข้อบัญญัติเพื่อควบคุมการประกอบกิจการสถานบริการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพได้

2) การออกประกาศเมืองพัทยา โดยเมืองพัทยาสามารถออกประกาศเพิ่มเติมได้ เช่น กำหนดหลักเกณฑ์สำหรับสถานบันเทิงที่มีการแสดงดนตรี หรือสถานประกอบการที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น เพื่อควบคุมกิจการของสถานบริการ

3) การกำกับดูแลและบังคับใช้กฎหมาย โดยเมืองพัทยาทำหน้าที่ในการตรวจสอบและควบคุมให้สถานบริการปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด

4) การจัดการปัญหาจากสถานบริการ โดยเมืองพัทยามีอำนาจจัดการปัญหาที่เกิดจากสถานบริการ เช่น เรื่องเหตุรำคาญจากเสียงดังยามวิกาล เป็นต้น

5) การส่งเสริมและควบคุมกิจการท่องเที่ยว โดยกำหนดให้เมืองพัทยามีอำนาจควบคุมและส่งเสริมกิจการท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงสถานบริการต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยว

6) การสร้างรายได้ โดยเมืองพัทยาสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากสถานบริการได้

4.15 พระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 เนื่องจากสถานบริการหลายประเภทถือเป็น “พาณิชย์กิจ” ตามพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 เพราะเป็นการประกอบกิจการค้าเพื่อแสวงหากำไร ผู้ประกอบการจึงต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้โดยการยื่นขอจดทะเบียนพาณิชย์ภายในเวลาที่กำหนด คือ ภายใน 30 วันนับแต่วันที่เริ่มประกอบกิจการ ดังนั้น ผู้ที่ต้องการเปิดกิจการสถานบริการต้องดำเนินการทั้ง 2 ส่วน ได้แก่ จดทะเบียนพาณิชย์กับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า และขอใบอนุญาตตั้งสถานบริการจากกรมการปกครองด้วย โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การจดทะเบียนพาณิชย์ ผู้ประกอบการสถานบริการที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือห้างหุ้นส่วนสามัญ (ที่ไม่ได้เป็นนิติบุคคล) อาจต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ซึ่งขึ้นอยู่กับประเภทกิจการและเงื่อนไขที่กฎกระทรวงกำหนด

2) การปฏิบัติทั่วไป โดยผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์พื้นฐาน ได้แก่ จดทะเบียนภายใน 30 วันนับแต่วันเริ่มประกอบกิจการ แสดงใบทะเบียนพาณิชย์ไว้ในที่เปิดเผย ติดป้ายชื่อสถานประกอบการที่มองเห็นได้ชัดเจน และยื่นขอใบแทนใบทะเบียนหากเกิดการชำรุดหรือสูญหาย

3) การเลิกกิจการ โดยเมื่อเลิกประกอบกิจการ ต้องยื่นจดทะเบียนเลิกพาณิชย์ภายใน 30 วัน

4) อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ คือ รับจดทะเบียนและออกใบทะเบียนพาณิชย์ ตรวจสอบการประกอบกิจการเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย และเรียกผู้ประกอบการพาณิชย์กิจมาสอบสวน

5) บทลงโทษ โดยหากไม่จดทะเบียนพาณิชย์ มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามที่กฎหมายกำหนด

4.16 พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 เนื่องจากสถานบริการมีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการห้ามขายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ การจำกัดเวลาและสถานที่จำหน่าย การกำหนดมาตรการควบคุมการจำหน่ายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ในสถานบริการ เพื่อป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพและสังคม รวมถึงมีการกล่าวถึงไว้ เช่น มาตรา 16 เป็นต้น โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การควบคุมการขาย

1.1) ห้ามขายให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุของผู้ซื้อ เจ้าของหรือผู้ขายต้องให้ผู้ซื้อแสดงบัตรประจำตัวประชาชนหรือหลักฐานอื่นที่แสดงอายุ

1.2) ห้ามขายให้บุคคลที่มีอาการมึนเมา จนไม่สามารถครองสติได้

1.3) เวลาขาย โดยขายได้ตั้งแต่เวลา 11.00 - 14.00 นาฬิกา และ 17.00 - 24.00 นาฬิกา ยกเว้นสถานบริการที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ สามารถขายได้ตามเวลาที่กำหนด อย่างไรก็ตาม มีประกาศที่ยกเว้นให้สถานบริการในเขตพื้นที่ที่กำหนดสามารถขยายเวลาเปิดได้ถึง 04.00 นาฬิกา ซึ่งครอบคลุมถึงการขายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ด้วย

1.4) ห้ามขายในวันสำคัญทางศาสนา ได้แก่ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา และวันออกพรรษา อย่างไรก็ตาม ได้มีการผ่อนปรนให้ขายได้ในสถานที่พิเศษตามที่กำหนดในประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดวันห้ามขายเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2568 คือ อาคารที่ให้บริการแก่ผู้โดยสารภายในสนามบินที่ให้บริการเที่ยวบินระหว่างประเทศ สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ เช่น สถานเดินรถ โรงน้ำชา เป็นต้น สถานประกอบการที่คล้ายสถานบริการในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เป็นต้น โรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม และสถานที่จัดกิจกรรมพิเศษระดับชาติหรือนานาชาติ ตามรายชื่อที่รัฐมนตรีกำหนด

2) การควบคุมการบริโภคและการโฆษณา

2.1) ห้ามโฆษณาเครื่องดัดแปลงแอลกอฮอล์ ในลักษณะที่เป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นดื่มโดยตรงหรือโดยอ้อม รวมถึงการสื่อสารการตลาดอื่น ๆ ที่อาจทำให้เข้าใจผิด

2.2) ห้ามใช้ดารา ศิลปิน หรือผู้มีชื่อเสียง ในการโฆษณาเพื่อชักจูงให้บริโภค

2.3) ห้ามดื่มต่อหลังเวลาที่กฎหมายห้ามขาย ถึงแม้ร้านจะปิดแล้วก็ตาม

3) การควบคุมพนักงานและผู้เข้ามาใช้บริการ

3.1) ห้ามให้พนักงานหรือผู้เข้ามาใช้บริการมีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ สำหรับสถานบริการที่มีการแสดงดนตรีหรือการเต้นรำ

3.2) ห้ามปล่อยให้บุคคลที่มีอาการมึนเมา สร้างความเดือดร้อนรำคาญอยู่ในร้าน

3.3) ห้ามให้บุคคลพกพาอาวุธเข้ามาในสถานบริการ เว้นแต่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบที่ปฏิบัติหน้าที่

4) บทลงโทษ

ผู้ที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดต่าง ๆ ในกฎหมายจะต้องรับโทษทางอาญา เช่น โทษจำคุก และปรับ เป็นต้น ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความผิดที่กระทำ

4.17 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เนื่องจากสถานบริการต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายเพื่อความปลอดภัยของประชาชน โดยมีการกำหนดให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น การควบคุมสุขลักษณะของสถานบริการ การออกคำสั่งให้แก้ไข ปรับปรุง หรือแม้กระทั่งสั่งให้หยุดดำเนินกิจการหากฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) กิจการที่อยู่ภายใต้การควบคุม

1.1) คำจำกัดความกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ คือ กิจการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข

1.2) ตัวอย่างกิจการที่อาจเข้าข่าย เช่น กิจการเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม กิจการที่ก่อให้เกิดมลภาวะ เป็นต้น

2) บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการควบคุมดูแลสถานบริการที่อาจส่งผลกระทบต่อสาธารณสุขในพื้นที่ของตน

2.1) ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ มาตรฐาน และวิธีการควบคุมสถานบริการในพื้นที่

2.2) ให้ออกใบอนุญาต โดยผู้ประกอบการกิจการสถานบริการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต้องยื่นขอใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนเริ่มประกอบกิจการ

2.3) ตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมาย โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการตรวจสอบสถานประกอบการ หากพบว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือข้อกำหนด สามารถออกคำแนะนำให้แก้ไข สั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตได้

3) สาระสำคัญและแนวทางปฏิบัติ

3.1) การขออนุญาต โดยผู้ที่ประสงค์จะประกอบกิจการที่เข้าข่าย ต้องตรวจสอบข้อกำหนดและข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง และยื่นเรื่องขออนุญาตให้ถูกต้อง

3.2) การดูแลสุขลักษณะ โดยผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตอย่างเปิดเผย และต้องดูแลให้สถานบริการมีสุขลักษณะที่ดีตามที่กฎหมายกำหนด

3.3) การควบคุมมลภาวะ โดยสถานบริการต้องควบคุมปัญหามลพิษที่เกิดจากการประกอบกิจการของตนเองอย่างเคร่งครัด เพื่อไม่ให้กระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน

3.4) การบังคับใช้กฎหมาย โดยมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

4.18 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 เนื่องจากสถานบริการต้องปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อจัดการสุขลักษณะและความสะอาดในพื้นที่ของตน เพื่อให้เกิดสุขอนามัยที่ดีแก่ประชาชนผู้มาใช้บริการและไม่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่สาธารณะโดยรอบ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) หน้าที่ของผู้ประกอบกิจการสถานบริการ

1.1) รักษาความสะอาดภายในพื้นที่ของตน โดยสถานบริการต้องรับผิดชอบดูแลความสะอาดเรียบร้อยของสถานที่ ทั้งบริเวณภายใน ภายนอก และทางเท้าด้านหน้าที่ติดต่อกับถนนสาธารณะ

1.2) จัดให้มีที่รองรับมูลฝอย โดยต้องจัดหาภาชนะรองรับขยะมูลฝอยให้เพียงพอ และต้องดูแลให้ขยะไม่ตกหล่นหรือส่งกลิ่นเหม็น

1.3) จัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยอย่างถูกสุขลักษณะ โดยการเก็บรวบรวมขนย้าย และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ต้องดำเนินการตามหลักสุขาภิบาลและข้อกำหนดของท้องถิ่น

1.4) ห้ามปล่อยสัตว์ถ่ายมูลในที่สาธารณะ โดยหากสถานบริการมีสัตว์เลี้ยงและปล่อยให้มีการขับถ่ายในที่สาธารณะโดยไม่จัดการให้เรียบร้อย เจ้าของจะต้องรับผิดชอบ

2) ข้อห้ามที่ต้องปฏิบัติ

2.1) ห้ามทิ้งสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่สาธารณะ โดยผู้ประกอบกิจการและลูกค้าของสถานบริการจะต้องไม่ทิ้งขยะหรือสิ่งปฏิกูลใด ๆ ลงบนถนน ทางเท้า หรือพื้นที่สาธารณะอื่น ๆ นอกเหนือจากภาชนะที่จัดเตรียมไว้

2.2) ห้ามระบายสิ่งปฏิกูลลงในทางน้ำ โดยการเทหรือระบายสิ่งปฏิกูลจากอาคารสถานบริการลงในท่อระบายน้ำสาธารณะหรือทางน้ำเป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

2.3) ห้ามทำความสกปรกต่อทางเท้าหรือถนน โดยห้ามทำกิจกรรมใด ๆ ที่ทำให้พื้นที่สาธารณะ เช่น การล้างรถหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ บริเวณทางเท้าหรือถนน จนทำให้เกิดความสกปรกเป็นต้น

3) บทกำหนดโทษ

หากเจ้าของสถานบริการหรือผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้จะมีบทกำหนดโทษทางอาญา เช่น ปรับ หรือจำคุกตามความผิดที่กำหนดไว้ เป็นต้น

4.19 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เนื่องจากกำหนดให้สถานบริการเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย โดยมีผลให้สถานบริการมีหน้าที่ต้อง ควบคุม ป้องกัน และแก้ไขมลพิษ ที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การปล่อยน้ำเสีย ของเสีย การปล่อยมลพิษทางอากาศ เป็นต้น โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) การกำหนดแหล่งกำเนิดมลพิษ โดยกฎหมายกำหนดให้สถานบริการเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ทำให้ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมมลพิษ
- 2) หน้าที่ในการควบคุมมลพิษ โดยสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุม ป้องกัน และลดการปล่อยมลพิษ เช่น น้ำเสีย ของเสีย และมลพิษทางอากาศที่เกิดจากกิจกรรมของตนเอง เป็นต้น
- 3) การปฏิบัติตามมาตรฐาน โดยสถานบริการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดโดยรัฐมนตรี เช่น มาตรฐานการปล่อยน้ำเสียจากแหล่งกำเนิด เป็นต้น
- 4) การจัดทำแผนและมาตรการ โดยกฎหมายได้กำหนดกรอบการดำเนินงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ การวางแผนและจัดทำมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ
- 5) การได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ โดยในบางกรณีสถานบริการอาจได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ เช่น การให้คำปรึกษา การสนับสนุนด้านการเงินหรือเทคโนโลยี เป็นต้น เพื่อช่วยให้สามารถปฏิบัติตามกฎหมายและส่งเสริมการรักษาสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น
- 6) การเฝ้าระวังและรายงานผล กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษรวมถึงสถานบริการต้องจัดทำบันทึกสถิติและข้อมูลที่แสดงผลการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสีย และส่งรายงานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง
- 7) บทลงโทษ หากสถานบริการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎหมาย เจ้าของหรือผู้ประกอบการจะถูกพิจารณาโทษตามกฎหมาย ซึ่งรวมถึงการสั่งปรับปรุงแก้ไขหรือการดำเนินคดี

4.20 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้ควบคุมเรื่องความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคารโดยรวม ซึ่งสถานบริการเป็นส่วนหนึ่งของอาคารที่ใช้เพื่อการพาณิชย์จึงต้องได้รับใบอนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง และการใช้อาคารให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) ข้อกำหนดเกี่ยวกับอาคารสถานบริการ
ตามกฎหมายและกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง สถานบริการที่มีขนาดตั้งแต่ 200 ตารางเมตรขึ้นไป จะถูกจัดเป็นอาคารควบคุมพิเศษ ซึ่งต้องมีมาตรการความปลอดภัยที่เข้มงวดเป็นพิเศษ ข้อกำหนดที่สำคัญสำหรับอาคารสถานบริการ

1.1) ทางเข้า – ออก และประตู ต้องมีจำนวนประตูทางออกที่เพียงพอต่อจำนวนผู้ใช้งาน ประตูทางออกต้องเปิดออกสู่ภายนอก และต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง และต้องมีขนาดกว้างขวางตามที่กฎหมายกำหนด

1.2) ระบบป้องกันอัคคีภัย ต้องติดตั้งระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ที่ได้มาตรฐาน ต้องมีอุปกรณ์ดับเพลิงที่เหมาะสมและพร้อมใช้งาน และต้องจัดทำแผนการตรวจสอบและบำรุงรักษาระบบป้องกันอัคคีภัยอย่างสม่ำเสมอ

1.3) ความมั่นคงแข็งแรง โครงสร้างอาคารต้องมีความแข็งแรงและปลอดภัยตามมาตรฐานทางวิศวกรรม

1.4) การขออนุญาตและตรวจสอบ โดยการก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคาร สถานบริการต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าของอาคารหรือผู้ประกอบการต้องทำการตรวจสอบอาคารอย่างสม่ำเสมอและยื่นรายงานผลการตรวจสอบต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

2) การแจ้งตรวจสอบอาคาร โดยเมื่อก่อสร้างเสร็จ ผู้เป็นเจ้าของอาคารต้องแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อตรวจสอบและออกใบรับรองการก่อสร้าง (ใบ อ.6) ก่อนเปิดใช้งาน

3) บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน

ผู้ประกอบการหรือเจ้าของอาคารสถานบริการที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมีบทลงโทษ ดังนี้

3.1) โทษทางอาญา มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.2) ปรับเป็นรายวัน มีการปรับเป็นรายวันสูงสุดวันละ 10,000 บาท จนกว่าจะดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง

3.3) มาตรการทางปกครอง เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือห้ามใช้อาคาร และอาจสั่งให้รื้อถอนในกรณีที่แก้ไขไม่ได้

4.21 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เนื่องจากกฎหมายกำหนดถึงการคุ้มครองสิทธิและสวัสดิการของลูกจ้างในสถานบริการ ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานทั่วไป แต่มีประเด็นพิเศษที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงานเฉพาะด้าน โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การใช้แรงงานทั่วไป

1.1) ค่าจ้าง โดยกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ลูกจ้างต้องได้รับ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด คำว่า “ค่าจ้าง” ยังรวมถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้ในวันหยุดหรือวันลาที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามกฎหมายด้วย

1.2) วันทำงานและวันหยุด โดยเวลาทำงานปกติกำหนดเวลาทำงานปกติสูงสุดไม่เกิน 8 ชั่วโมงต่อวัน และไม่เกิน 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (อาจแตกต่างกันไปตามประเภทงาน) วันหยุดประจำสัปดาห์ ต้องมีวันหยุดประจำสัปดาห์ไม่น้อยกว่า 1 วัน และมีระยะห่างกันไม่เกิน 6 วัน วันหยุดตาม

ประเพณี ต้องไม่น้อยกว่า 13 วันต่อปี ซึ่งรวมถึงวันหยุดราชการประจำปี และวันหยุดพักผ่อนประจำปี ลูกจ้างที่ทำงานครบ 1 ปี มีสิทธิลาหยุดพักผ่อนประจำปีได้ไม่น้อยกว่า 6 วันทำงาน

1.3) การทำงานล่วงเวลา (OT) โดยลูกจ้างที่ทำงานล่วงเวลาต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างก่อน ยกเว้นกรณีจำเป็นตามที่กฎหมายกำหนด

2) การคุ้มครองพิเศษสำหรับลูกจ้างในสถานบริการ

2.1) แรงงานหญิง การทำงานในสถานบริการแม้ว่าจะยกเลิกข้อห้ามการทำงานกลางคืนแล้ว แต่กฎหมายยังคงมีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานในสถานบริการ ซึ่งต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดเพื่อความปลอดภัยและสวัสดิภาพของลูกจ้าง ทั้งนี้ แรงงานหญิงมีครรภ์ กฎหมายยังคงให้การคุ้มครองเป็นพิเศษ โดยห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงมีครรภ์ทำงานในช่วงเวลา 22.00 - 06.00 น. รวมทั้งห้ามทำงานล่วงเวลาและทำงานในวันหยุดด้วย

2.2) แรงงานเด็ก กฎหมายกำหนดเงื่อนไขการจ้างงานแรงงานเด็กอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะในสถานบริการและสถานบันเทิง ซึ่งมีข้อจำกัดด้านเวลาและประเภทงานที่ชัดเจน

2.3) การห้ามเรียกรับหรือรับหลักประกัน โดยทั่วไปแล้วกฎหมายห้ามนายจ้างเรียกรับหรือรับหลักประกันการทำงาน ยกเว้นงานที่ลูกจ้างต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับเงินหรือทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม สำหรับแรงงานเด็ก ห้ามนายจ้างเรียกรับหลักประกันทุกกรณี

3) สิทธิประโยชน์และสวัสดิการอื่น ๆ

3.1) การลาป่วย ลูกจ้างมีสิทธิลาป่วยได้เท่าที่ป่วยจริง และนายจ้างต้องจ่ายค่าจ้างตามปกติไม่เกิน 30 วันทำงานต่อปี

3.2) การบอกเลิกสัญญาจ้าง การเลิกจ้างต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย และนายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชยเมื่อเลิกจ้างตามอายุงาน

3.3) สวัสดิการตามกฎหมาย หากมีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไป นายจ้างต้องจัดให้มีห้องพยาบาล พร้อมแพทย์และพยาบาลประจำ

4.22 พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ทำงานในสถานบริการมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครอง โดยนายจ้างมีหน้าที่นำส่งเงินสมทบประกันสังคมตามกฎหมาย หากผู้ทำงานมีคุณสมบัติตามที่กำหนด หากนายจ้างไม่นำส่งเงินสมทบจะมีความผิดตามกฎหมาย และหากผู้ทำงานประสบปัญหาหรือเหตุการณ์ที่เข้าข่ายการรับเงินทดแทน เช่น การเจ็บป่วย อุบัติเหตุ การคลอดบุตร หรือว่างงาน เป็นต้น ก็มีสิทธิยื่นขอรับเงินจากกองทุนประกันสังคมได้ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) สถานะและการคุ้มครอง

1.1) ลูกจ้างทุกคนที่ทำงานในสถานบริการที่มีนายจ้าง หากมีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป จะต้องเป็นผู้ประกันตนโดยอัตโนมัติ

1.2) ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน 7 กรณี ได้แก่ การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย (ที่ไม่ใช่จากการทำงาน) คลอดบุตร ทูพพลภาพ เสียชีวิตว่างงาน สงเคราะห์บุตร และชราภาพ

1.3) ผู้ทำงานยังได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเงินทดแทนในกรณีที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน

2) หน้าที่ของนายจ้างในสถานบริการ

2.1) นายจ้างมีหน้าที่แจ้งขึ้นทะเบียนลูกจ้างเป็นผู้ประกันตน (แบบ สปส. 1-03) ภายใน 30 วันนับจากวันที่รับลูกจ้างเข้าทำงาน

2.2) นายจ้างและลูกจ้างมีหน้าที่จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมฝ่ายละเท่ากันตามอัตราที่กำหนด (ปัจจุบัน ร้อยละ 5 ของค่าจ้าง แต่ฐานค่าจ้างสูงสุดไม่เกิน 15,000 บาท ต่อเดือน) โดยนายจ้างจะหักส่วนของลูกจ้างจากค่าจ้างทุกครั้งที่มีการจ่ายค่าจ้าง

2.3) กรณีมีการเปลี่ยนแปลงชื่อเท็จจริง เช่น ชื่อ-นามสกุล หรือมีการลาออก นายจ้างต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลง (สปส. 6-10) หรือแจ้งการสิ้นสุดความเป็นผู้ประกันตน (สปส. 6-09) ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป

2.4) นายจ้าง ผู้ดำเนินกิจการ หรือลูกจ้าง มีหน้าที่อำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามกฎหมายหากมีการร้องขอ

3) หน้าที่ของลูกจ้างในสถานบริการ

3.1) จ่ายเงินสมทบ โดยต้องยอมให้หักค่าจ้างเพื่อนำส่งเป็นเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมในส่วนของตนเอง

3.2) ตรวจสอบสิทธิประโยชน์และใช้สิทธิเมื่อมีเหตุจำเป็น เช่น การเลือกสถานพยาบาล การยื่นขอรับประโยชน์ทดแทน เป็นต้น

4.23 พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับ พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้ลูกจ้างได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุนเงินทดแทน หากประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการทำงาน กองทุนนี้จะจ่ายค่าทดแทนให้ เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทนการขาดรายได้ ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพ หรือค่าทำศพ เป็นต้น โดยนายจ้างมีหน้าที่จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน รวมถึงมีการกล่าวถึงไว้ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

กฎหมายนี้ให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างทุกคนรวมถึงผู้ทำงานในสถานบริการ ในกรณีที่ประสบอันตราย เจ็บป่วย หรือถึงแก่ความตาย อันเนื่องมาจากการทำงานหรือป้องกันรักษาผลประโยชน์ของนายจ้าง นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนเงินทดแทน ซึ่งลูกจ้างจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุนฯ ประกอบด้วย

1) ค่ารักษาพยาบาล โดยนายจ้างต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลเท่าที่จ่ายจริงตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2) ค่าทดแทนรายเดือน โดยลูกจ้างจะได้รับเงินค่าทดแทนเป็นอัตราร้อยละของค่าจ้างรายเดือน ในกรณีที่ไม่สามารถทำงานได้ สูญเสียอวัยวะ ทพพลภาพ หรือถึงแก่ความตาย โดยกรณีไม่สามารถทำงานได้ (หยุดพักรักษาตัวตามใบรับรองแพทย์) ได้รับร้อยละ 70 ของค่าจ้างรายเดือน รวมไม่เกิน 1 ปี กรณีทพพลภาพ ได้รับร้อยละ 70 ของค่าจ้างรายเดือน ไม่น้อยกว่า 15 ปี และกรณีถึงแก่ความตายหรือสูญหาย หายาทะได้รับค่าทดแทนเป็นระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด

3) ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานทั้งด้านการแพทย์และด้านอาชีพ

4.24 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เนื่องจากธุรกิจโรงแรมบางประเภทสามารถมีสถานบริการเป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมได้ เจ้าของโรงแรมที่ประสงค์จะเปิดสถานบริการในพื้นที่ของโรงแรมจะต้องดำเนินการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ประเภทของโรงแรม

กำหนดประเภทของโรงแรมไว้ 4 ประเภทตามกฎหมายกระทรวง โดยโรงแรมประเภท 3 และ 4 มีความเกี่ยวข้องกับสถานบริการ ดังนี้

1.1) โรงแรมประเภท 3 ให้บริการที่พัก ห้องอาหาร และอาจมีบริการอื่น ๆ เช่น ห้องประชุมสัมมนา หรือ สถานบริการ เป็นต้น

1.2) โรงแรมประเภท 4 ให้บริการที่พัก ห้องอาหาร ห้องประชุมสัมมนา และสถานบริการ

2) การขออนุญาต หากโรงแรมประเภท 3 หรือ 4 ต้องการมีสถานบริการ เช่น บาร์ ไนต์คลับ หรือห้องเต้นรำ เป็นต้น ผู้ประกอบการต้องขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม และต้องขออนุญาตสถานบริการตามกฎหมายสถานบริการแยกต่างหากด้วย

3) บทลงโทษ หากโรงแรมมีบริการที่เป็นสถานบริการ แต่ไม่ได้ขออนุญาตให้ถูกต้อง ผู้ประกอบการจะมีความผิดตามกฎหมายสถานบริการ และความผิดตามกฎหมายโรงแรม ซึ่งอาจทำให้ต้องโทษทั้งจำคุกและโทษปรับได้

4.25 พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับสถานบริการในเชิงนโยบายและส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การกำหนดนโยบายและแผนพัฒนา

การกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ โดยพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจแก่คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติในการกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงการกำกับดูแลให้สถานบริการมีความปลอดภัยและมีมาตรฐานที่สอดคล้องกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศ

2) การสร้างมาตรฐานและความปลอดภัย

2.1) การส่งเสริมมาตรฐานการบริการ โดยกฎหมายนี้ส่งเสริมการยกระดับมาตรฐานของผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งหมด ซึ่งรวมถึงสถานบริการต่าง ๆ เพื่อให้มั่นใจในคุณภาพและความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

2.2) การจัดตั้งกองทุน โดยมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยและนำเงินไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึงการดูแลและคุ้มครองนักท่องเที่ยว ซึ่งหากนักท่องเที่ยวประสบปัญหาในสถานบริการ ก็อาจเกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายจากกองทุนนี้ได้

3) การสร้างความร่วมมือ

การประสานงานระหว่างหน่วยงาน โดยกฎหมายฉบับนี้ช่วยประสานงานระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และหน่วยงานที่กำกับดูแลสถานบริการโดยตรง เช่น กระทรวงมหาดไทย เป็นต้น เพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องกันและเป็นไปตามนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ

4.26 พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 เนื่องจากกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดรายการทัวร์ที่มีการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานบริการต่าง ๆ อาจส่งผลกระทบต่อความรับผิดชอบบางประการ โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

1.1) จัดให้มีประกันภัย ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ต้องจัดให้มีประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้กับนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยว ในระหว่างที่เดินทางท่องเที่ยวตามโปรแกรมทัวร์ หากเกิดอุบัติเหตุในระหว่างที่นำนักท่องเที่ยวไปยังสถานบริการ ก็ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวด้วย

1.2) ดูแลนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวที่ทำงานให้กับบริษัททัวร์ มีหน้าที่ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว หากมีเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในสถานบริการที่จัดไว้ในโปรแกรมทัวร์ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวก็ต้องรับผิดชอบในฐานะนายจ้างของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว

2) การลงโทษทางกฎหมาย หากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดทัวร์ที่สนับสนุนการกระทำผิดกฎหมายของสถานบริการ เช่น พาไปสถานบริการผิดกฎหมาย หรือส่งเสริมให้เกิดการค้าประเวณีในสถานบริการ เป็นต้น อาจจะนำไปสู่การเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ ซึ่งถือเป็นบทลงโทษที่รุนแรง

4.27 พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้สถานบริการที่จำหน่ายอาหารจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดการควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของอาหารเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้มั่นใจว่าอาหารมีความสะอาด ปลอดภัย และมีมาตรฐาน โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การขออนุญาตและเงื่อนไขสำหรับผู้ประกอบการสถานบริการ

ผู้ประกอบการสถานบริการที่จำหน่ายอาหาร ต้องดำเนินการตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ดังนี้

1.1) ใบอนุญาต โดยสถานที่จำหน่ายอาหารที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 200 ตารางเมตรขึ้นไป ต้องยื่นขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

1.2) หนังสือรับรอง โดยสถานที่จำหน่ายอาหารที่มีขนาดพื้นที่น้อยกว่า 200 ตารางเมตร ต้องยื่นขอหนังสือรับรองการแจ้งการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

2) มาตรฐานสุขลักษณะและความปลอดภัย

นอกจากการขออนุญาตแล้ว ผู้ประกอบการสถานบริการยังต้องปฏิบัติตามมาตรฐานด้านสุขลักษณะและความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด ดังนี้

2.1) สุขลักษณะสถานที่ โดยสถานที่จำหน่ายอาหารต้องสะอาด ถูกสุขลักษณะ มีการจัดการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการปนเปื้อน เช่น การแยกพื้นที่ประกอบอาหารและจัดเตรียมอาหาร เป็นต้น

2.2) ผู้สัมผัสอาหาร โดยพนักงานและผู้ประกอบอาหารต้องมีสุขภาพดี ไม่มีโรคติดต่อที่เป็นอันตราย และต้องรักษาความสะอาดส่วนบุคคล รวมถึงสวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาดขณะปฏิบัติงาน

2.3) การจัดการสุขอนามัย โดยต้องมีอุปกรณ์และภาชนะที่สะอาด ถูกสุขอนามัย มีการล้างมืออย่างถูกวิธี และมีการจัดการสิ่งปฏิกูลอย่างเหมาะสม

2.4) การใช้อาหารและวัตถุดิบ โดยต้องเลือกใช้อาหารและวัตถุดิบที่ปลอดภัย มีคุณภาพ และไม่มีส่วนผสมที่ผิดกฎหมาย

4.28 พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2558

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2558 เนื่องจากมีการกล่าวถึงไว้ เช่น มาตรา 8 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เป็นต้น โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ประเภทหอพักตามลักษณะผู้ประกอบการ

1.1) หอพักสถานศึกษา โดยเป็นหอพักที่ผู้ประกอบการคือสถานศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบตามกฎหมาย

1.2) หอพักเอกชน โดยเป็นหอพักที่ผู้ประกอบการคือบุคคลทั่วไปหรือนิติบุคคลอื่นที่ไม่ใช่สถานศึกษา

2) ประเภทหอพักตามเพศผู้พักอาศัย

2.1) หอพักชาย เป็นสถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อรับผู้พักที่เป็นชายทั้งหมด

2.2) หอพักหญิง เป็นสถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อรับผู้พักที่เป็นหญิงทั้งหมด

ทั้งนี้ หอพักจะเป็นสถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อรับผู้พักที่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี และกำลังศึกษาในระดับที่ไม่สูงกว่าปริญญาตรี

4.29 พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องออกคำสั่งทางปกครองต่อสถานบริการ เช่น คำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไข หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 เพื่อให้การดำเนินการนั้นชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการถือเป็น “คำสั่งทางปกครอง” ซึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ตัวอย่างคำสั่งทางปกครอง เช่น การออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ การสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานบริการ เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานบริการ การกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาต คำสั่งให้ปิดสถานบริการชั่วคราวหรือถาวร และคำสั่งทางปกครองที่กำหนดให้ชำระเงินค่าปรับ เป็นต้น

2) สิทธิของผู้ประกอบการสถานบริการ ซึ่งเป็นคู่กรณีในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง เช่น สิทธิที่จะได้รับแจ้งเหตุผลในการออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือ สิทธิที่จะถูกรับฟังและมีโอกาสได้ชี้แจงข้อเท็จจริง หรือแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมีคำสั่ง สิทธิที่จะขอตรวจดูเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณา สิทธิในการอุทธรณ์ หรือโต้แย้งคำสั่งทางปกครองที่ไม่เป็นธรรมต่อเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่ง หรือต่อคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท แล้วแต่กรณี สิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองหากไม่พอใจผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ หรือในกรณีที่คำสั่งนั้นเป็นที่สุดแล้ว เป็นต้น

3) หน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องดำเนินการด้วยความโปร่งใส เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพ โดยต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดนับแต่วันที่รับเอกสารครบถ้วน แจ้งคำสั่งทางปกครองเป็นลายลักษณ์อักษรหรือวิธีการอื่นที่ชัดเจนแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ให้ความเป็นธรรมและใช้ดุลพินิจอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

4.30 พระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 เนื่องจากเป็นกฎหมายที่จะควบคุมและห้ามไม่ให้สถานบริการจัดให้มีการเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

พระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งหมายควบคุมการเล่นการพนัน ซึ่งขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และมีผลกระทบของสังคมส่วนรวมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

โดยกำหนดลักษณะและประเภทของการอนุญาตของการพนันเป็น 4 ประเภท ดังนี้

- 1) การพนันประเภทห้ามอนุญาตโดยเด็ดขาด (บัญชี ก. การเล่นซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน)
- 2) การพนันประเภทอนุญาตได้ (บัญชี ข.)
- 3) การพนันนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนด (นอกเหนือจากบัญชี ก. และ ข.) จะพนันกันหรือจะจัดให้มีเพื่อให้พนันกันได้เฉพาะการเล่นที่ระบุชื่อและเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวง
- 4) การจัดกิจกรรมแถมพหุหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชค

4.31 ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 ลงวันที่ 15 มกราคม 2502

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 ลงวันที่ 15 มกราคม 2502 เนื่องจากประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 ลงวันที่ 15 มกราคม 2502 เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและตำรวจปราบปรามสถานบริการที่มีการกระทำความผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรม และให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด (หรืออธิบดีกรมตำรวจในกรุงเทพฯ - ธนบุรี) มีอำนาจสั่งปิดสถานที่ดังกล่าว โดยไม่จำกัดระยะเวลาหรือไม่ก็ได้ หากพบการกระทำความผิด อันเป็นการควบคุมและปราบปรามสถานบริการ เช่น ออบน้ำ โรงแรม บังกะโล เต็นท์รา สโมสร และโรงแรมหรสพ ที่มีการกระทำความไม่สุจริต ผ่าฝืนกฎหมาย หรือส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1) ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ควบคุมสถานบริการ ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจมีอำนาจสอดส่องและปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนในสถานบริการต่าง ๆ ได้อย่างเข้มงวด
- 2) สั่งปิดสถานบริการ ซึ่งหากพบว่าสถานบริการใดมีการกระทำความผิดกฎหมายหรือมีพฤติการณ์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ไม่ว่าสถานบริการนั้นจะได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายใดก็ตาม ให้ผู้มีอำนาจสามารถพิจารณาสั่งปิดสถานทีนั้นได้
- 3) ผู้มีอำนาจสั่งปิด คือ อธิบดีกรมตำรวจ (สำหรับกรุงเทพฯ และธนบุรีในขณะนั้น) และผู้ว่าราชการจังหวัด (สำหรับจังหวัดอื่น ๆ)

4) ระยะเวลาการสั่งปิด สามารถกำหนดระยะเวลาหรือไม่กำหนดระยะเวลาก็ได้ตามแต่กรณี

5) บทลงโทษ ซึ่งผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งปิดสถานบริการดังกล่าวจะถือว่ามีความผิดฐานขัดคำสั่งเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 368

6) ประเภทสถานบริการที่ควบคุม ซึ่งสถานบริการที่อยู่ภายใต้การควบคุมตามประกาศฉบับนี้ ได้แก่ สถานบริการอาบน้ำ โรงแรม บังกะโล สถานเต้นรำ สโมสร โรงแรม

4.32 คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 เรื่อง มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ ลงวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 เรื่อง มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทางและการควบคุมสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ ลงวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 เนื่องจากคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฯ ดังกล่าวกำหนดมาตรการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ที่เข้าไปในสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ และลงโทษผู้ประกอบการที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นการดำเนินการเพื่อปฏิรูปและจัดระเบียบในสังคม รวมทั้งเพื่อระงับและป้องกันการกระทำอันเป็นผลต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) มาตรการในการแก้ไขปัญหาการเข้าไปในสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการของเด็กและเยาวชน

1.1) กำหนดห้ามไม่ให้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ กระทำดังต่อไปนี้

- (1) ให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ
- (2) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์
- (3) เปิดทำการเกินกว่าเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ
- (4) ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เกินกว่ากำหนดเวลาตามที่มีกฎหมายบัญญัติ
- (5) ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการพกพาอาวุธ วัตถุระเบิด หรือ

ยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ของตน

1.2) กรณีที่พบว่าสถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญนั้นภายในเวลา 30 วัน

1.3) ห้ามมิให้มีสถานที่ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา

2) กำหนดมาตรการในการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังนี้

2.1 กำหนดให้ทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด หากเพิกเฉยให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ผู้นั้นอย่างเฉียบขาดและรวดเร็ว

2.2) กำหนดให้ทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินคดีกับความผิดเกี่ยวกับการควบคุมสถานบริการ ตามที่มีกฎหมายบัญญัติความผิดไว้

2.3) กำหนดให้ทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกวดขันและเร่งรัดจัดทำมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้เป็นรูปธรรม เพื่อเป็นการจัดระเบียบ และลดปัญหาสังคมโดยเร่งด่วน

3) บทกำหนดโทษทางปกครอง

3.1) หากกระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามที่ไม่ให้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการกระทำ ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิด และห้ามไม่ให้เปิดสถานบริการในสถานที่ดังกล่าวเป็นเวลา 5 ปี

3.2) หากไม่ดำเนินการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญทางเสียง ให้ผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งปิด และห้ามไม่ให้เปิดสถานบริการในสถานที่ดังกล่าวเป็นเวลา 5 ปี

3.3) หากมีการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายเพิกถอนใบอนุญาต หรือสั่งปิด และห้ามไม่ให้เปิดสถานบริการในสถานที่นั้นอีก

4.33 คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 46/2559 เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติม คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2559

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 46/2559 เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2559 เนื่องจากคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าวเป็นกรณีที่เกิดขึ้นที่แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 22/2558 ซึ่งได้ปรากฏข้อเท็จจริงที่ว่า ได้มีสถานบริการหลายแห่ง ปลอมแปลงเลเยอร์หรือยินยอมให้มีการเล่นพนันหรือขึ้นต่อหรือการกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ในสถานบริการของตน ซึ่งกรณีเช่นนี้ได้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของเด็ก และเยาวชน รวมทั้งความสงบเรียบร้อยของประชาชน สมควรขยายข้อห้ามมิให้มีการกระทำความผิดของผู้ประกอบกิจการสถานบริการหรือสถานประกอบการใดที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการเพิ่มเติม โดยมีสาระสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้องและการแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

1) กำหนดห้ามมิให้สถานบริการหรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ กระทำดังต่อไปนี้

1.1) ยินยอมหรือปล่อยให้มีการกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ในสถานที่ของตน

1.2) ยินยอมหรือปล่อยให้มีการเล่นการพนันอันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนันในสถานที่ของตน

2) บทกำหนดโทษทางอาญา

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หากฝ่าฝืนกระทำการ ดังนี้

2.1) เปิดสถานบริการ หรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการในสถานที่ถูกสั่งปิดหรือเพิกถอนใบอนุญาต ภายในระยะเวลา 5 ปีนับแต่วันที่มีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือคำสั่งปิด

2.2) เปิดให้บริการสถานที่ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือสถานบริการหรือสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาหรือหอพักในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา อันเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือคำสั่งปิด

5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

5.1 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

1) ผลกระทบเชิงบวก

กรณีที่ร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการ พิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น รวมถึงให้ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง จึงผลกระทบต่อเศรษฐกิจเชิงบวก ดังนี้

(1) ทำให้เกิดการสร้างรายได้และกระตุ้นการใช้จ่ายมากขึ้น เพราะผู้ประกอบการมีแรงจูงใจในการจัดตั้งสถานบริการที่มากขึ้น เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ส่งผลให้จำนวนสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลต่อเนื่องให้มีนักท่องเที่ยวในประเทศและต่างประเทศมากขึ้น เกิดการใช้จ่ายหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจที่มากขึ้น ตลอดจนสร้างรายได้ให้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น ร้านค้า บริการขนส่ง และธุรกิจที่พักอาศัย เป็นต้น

(2) ทำให้เพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product) (GDP) มากขึ้น เนื่องจากเกิดการใช้จ่ายหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจและสร้างรายได้ให้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องที่มากขึ้น ทั้งนี้ ภาคบริการมีส่วนสำคัญต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) และเป็นกลไกขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สำคัญ โดยในประเทศที่พัฒนาแล้ว ภาคบริการจะมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 70 ของ GDP

(3) ทำให้มีการพัฒนาทักษะแรงงานที่มากขึ้น เนื่องจากมีจำนวนสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น โดยธุรกิจสถานบริการต้องการบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะด้าน เช่น การจัดการ การบริการ

ลูกค้า เป็นต้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนและการฝึกอบรมเพื่อผลิตแรงงานที่มีคุณภาพรองรับความต้องการของตลาด

(4) ทำให้มีการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ได้มากขึ้น เนื่องจากมีจำนวนสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น รวมถึงมีนักท่องเที่ยวในประเทศและต่างประเทศที่มากขึ้น โดยธุรกิจสถานบริการเป็นแหล่งรายได้จากภาษีที่สำคัญของรัฐบาล ทั้งภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้นิติบุคคล และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ซึ่งส่งผลดีต่องบประมาณที่จะเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มากขึ้น อันจะนำมาใช้พัฒนาท้องถิ่นของตนและส่งผลดีต่อเนื่องไปถึงประเทศชาติโดยรวมได้ต่อไป

2) ผลกระทบเชิงลบ

กรณีที่ร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน รวมถึงให้ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวข้างต้น จึงผลกระทบต่อเศรษฐกิจเชิงลบ ดังนี้

(1) ทำให้เกิดผลเสียต่อเสถียรภาพเศรษฐกิจของครัวเรือน โดยประชาชนจะเข้าไปใช้บริการในสถานบริการที่เพิ่มมากขึ้น โดยจะทำให้เกิดการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยมากขึ้น ซึ่งเป็นการใช้จ่ายที่เกินความจำเป็นอาจทำให้เงินออมลดลง ทั้งนี้ หากมีการใช้จ่ายเกินตัวอย่างต่อเนื่อง อาจจำเป็นต้องพึ่งพาการกู้ยืมเงิน ซึ่งหากควบคุมไม่ดี อาจนำไปสู่ปัญหาหนี้สิน ซึ่งเมื่อทรัพย์สินลดน้อยลงแต่มีการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยและการก่อหนี้สินที่เพิ่มขึ้น อาจทำให้ต้องนำทรัพย์สินที่มีอยู่ออกมาใช้ หรือต้องขายทรัพย์สินเพื่อนำเงินไปชำระหนี้ ซึ่งการมีภาระหนี้สินที่มากเกินไปจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางการเงินในระยะยาว

(2) ทำให้เกิดการเบี่ยงเบนการใช้จ่าย (Displacement of spending) โดยเงินที่ประชาชนในพื้นที่ใช้ไปกับสถานบริการอาจเป็นเงินที่ปกติจะใช้ซื้อสินค้าหรือบริการอื่น ๆ ภายในชุมชนอยู่แล้ว กรณีดังกล่าวมิได้สร้างเม็ดเงินใหม่ในระบบเศรษฐกิจโดยรวม แต่เป็นการโยกย้ายการใช้จ่ายจากธุรกิจหนึ่งไปยังอีกธุรกิจหนึ่ง เช่น จากร้านอาหารท้องถิ่นไปยังผับ เป็นต้น ซึ่งส่งผลเสียต่อธุรกิจดั้งเดิมในชุมชนได้

(3) ทำให้มีการเพิ่มขึ้นของค่าครองชีพและราคาส่งหาริมทรัพย์ในพื้นที่ที่มีสถานบริการขนาดใหญ่ ซึ่งอาจทำให้ราคาที่ดินและค่าเช่าเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้อยู่อาศัยดั้งเดิมและธุรกิจท้องถิ่นอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องได้

5.2 ผลกระทบต่อสังคม

1) ผลกระทบเชิงบวก

กรณีที่ร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการ พิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ภายใต้หลักคิดของการกระจายอำนาจที่เชื่อว่าคนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจาก

ที่อื่น รวมถึงให้ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ของตนเอง จึงผลกระทบต่อสังคมเชิงบวก ดังนี้

(1) ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อย เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน จึงส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีกรอบในการควบคุมดูแลการดำเนินงานของสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น กำหนดเวลาเปิด-ปิด (zoning) การห้ามตั้งใกล้สถานศึกษาหรือศาสนสถาน เป็นต้น อันจะช่วยลดปัญหาความเดือดร้อนรำคาญและอาชญากรรมในชุมชนได้อย่างแท้จริง

(2) ด้านการป้องกันปัญหาสังคม เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นตามที่กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้การควบคุมสถานบริการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะช่วยลดความเสี่ยงของการเกิดปัญหาอาชญากรรม การค้ายาเสพติด หรือการค้าประเวณี ซึ่งมักมีความเชื่อมโยงกับสถานบริการ

(3) ด้านการส่งเสริมศีลธรรมและวัฒนธรรม เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นตามที่กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้การรักษามาตรฐานทางศีลธรรมของชุมชนและสังคมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การป้องกันการแสดงลามกอนาจารหรือกิจกรรมที่ขัดต่อประเพณีอันดีงาม เป็นต้น

(4) ด้านการเพิ่มความปลอดภัย เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นตามที่กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้การกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยของอาคารและบริการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะทำให้มีการควบคุมตรวจสอบและมีการป้องกันปัญหาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น การเกิดเหตุเพลิงไหม้ การเกิดความรุนแรงจากการทะเลาะวิวาท เป็นต้น

2) ผลกระทบเชิงลบ

กรณีที่ร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตน รวมถึงให้ค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวข้างต้น จึงผลกระทบต่อสังคมเชิงลบ ดังนี้

(1) ปัญหาการหลีกเลี่ยงกฎหมาย เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นตามที่กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีกรอบในการควบคุมดูแลการดำเนินงานของสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อเนื่องให้มีข้อกำหนดและข้อบังคับที่เข้มงวดเกินไป อันจะเป็นดาบสองคมที่อาจส่งผลและผลักดันให้ธุรกิจสถานบริการบางส่วนไปดำเนินงานแบบผิดกฎหมายหรือใต้ดิน ผู้ประกอบการบางรายจะหลีกเลี่ยงไปประกอบกิจการสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต ทำให้ยากต่อการควบคุมดูแลของรัฐและนำไปสู่ปัญหาการทุจริตและรับสินบนของพนักงานเจ้าหน้าที่อีกด้วย

(2) ผลกระทบต่อผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการควบคุมดูแลการดำเนินงานของสถานบริการอย่างมีประสิทธิภาพข้างต้น จึงมีส่วนทำให้มีนโยบายจัดระเบียบสังคมที่เข้มงวดและกะทันหัน อันอาจส่งผลกระทบอย่างมากต่อผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมสถานบริการ ทำให้ธุรกิจต้องปรับตัวหรืออาจปิดตัวลง รวมถึงส่งผลกระทบอย่างมากต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ เช่น นักดนตรี พนักงานบริการ ผู้ค้าแผงลอยบริเวณใกล้เคียง เป็นต้น

5.3 ผลกระทบอื่นที่สำคัญ

ร่างกฎหมายฉบับนี้มีผลกระทบอื่นที่สำคัญ ดังนี้

(1) ภาระงานของเจ้าหน้าที่ โดยร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตั้งสถานบริการ พิจารณาอุทธรณ์ในกรณีไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาต ให้ตั้งสถานบริการเป็นผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นคนในพื้นที่ที่มีความเข้าใจในลักษณะพื้นที่และมีความใกล้ชิดกับประชาชนในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของตน ย่อมรู้และเข้าใจปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าคนที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากที่อื่น อย่างไรก็ตาม ถือเป็นการเพิ่มภาระงานให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น ทั้งที่ในปัจจุบันมีภาระงานมากอยู่แล้ว เช่น ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (การสร้างและบำรุงรักษาถนน) ด้านคุณภาพชีวิต (การสาธารณสุข สังคมสงเคราะห์ การจัดการสิ่งแวดล้อม การกำจัดขยะ) ด้านเศรษฐกิจและอาชีพ (การส่งเสริมอาชีพและท่องเที่ยว) และด้านการเมืองและการบริหาร (การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน) เป็นต้น

(2) ความเสี่ยงต่อการทุจริต โดยหากการบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพหรือขาดความโปร่งใส อาจนำไปสู่ปัญหาการเรียกรับสินบนหรือการมีผลประโยชน์ทับซ้อนในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment)

6.1 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☐ มี

☒ ไม่มี

6.2 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบอนุมัติ อนุญาต

☐ มี

☒ ไม่มี

6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

☒ มี

☐ ไม่มี

บทบัญญัติเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์

ร่างมาตรา 10 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 11 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต ให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกเมืองพัทยา ในจังหวัดอื่น มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด

หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรก ต้องแสดงผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย”

ร่างมาตรา 19 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 19 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่น นายกองค์การบริหารส่วน

การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนการอนุญาต

คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด”

บทวิเคราะห์

การพิจารณาอุทธรณ์ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 วรรคสาม ได้วางหลักเกณฑ์ให้รัฐพึงกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน ดังนั้น การตราบทบัญญัติแห่งกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์ ควรมีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลักการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และสอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ตามหมวด 7 การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน โดยมาตรา 37 กำหนดให้การปฏิบัติราชการที่เกี่ยวข้องกับการบริการประชาชนหรือติดต่อประสานงานระหว่างส่วนราชการด้วยกัน ให้ส่วนราชการกำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จของงานแต่ละงาน และประกาศให้ประชาชนและข้าราชการทราบเป็นการทั่วไป

เมื่อพิจารณามาตรา 10 และมาตรา 19 ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ รวมถึงกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งผู้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้ การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวัน จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายกำหนดแต่เพียงระยะเวลาการอุทธรณ์ แต่ไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามแต่กรณีไว้แต่อย่างใด ซึ่งผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์สามารถใช้ดุลพินิจในการดำเนินการในระยะเวลาเท่าใดก็ได้ จึงเป็นปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดการทุจริตของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมาย ตลอดจนอาจส่งผลให้การปฏิบัติราชการล่าช้าและขาดประสิทธิภาพ อันจะส่งผลกระทบต่อประเทศชาติและประชาชน

บทบัญญัติเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ (บทบัญญัติที่ใช้ใช้ดุลพินิจในกรณีมีเหตุอันควรสงสัย)

ร่างมาตรา 20 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 20 ให้ยกเลิกความในมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 24 เมื่อเจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้น มีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ ไม่ว่าในเวลาใด ๆ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจสอบแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง”

บทวิเคราะห์

บทบัญญัติเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ และการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ นั้นมีบ่อเกิดมาจากบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดหน้าที่และอำนาจไว้ ซึ่งในการปฏิบัติหน้าที่อาจมีการใช้ดุลพินิจตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม การใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อาจเกิดจากการที่บทบัญญัติของกฎหมายได้บัญญัติให้ใช้ดุลพินิจได้อย่างกว้างขวางหรือไม่ การกำหนดบทนิยามของถ้อยคำที่เป็นเหตุให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจตามกฎหมายไว้ เช่น เหตุอันควรสงสัย เป็นต้น จะทำให้เกิดความชัดเจนและแน่นอน อีกทั้ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 วรรคสาม กำหนดให้รัฐพึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน

เมื่อพิจารณามาตรา 20 ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ ไม่ว่าในเวลาใด ๆ เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายมีคำว่า “เหตุอันควรเชื่อหรือสงสัย” แต่ไม่ได้มีการกำหนดบทนิยามศัพท์ดังกล่าวไว้ จึงอาจเป็นช่องทางให้เจ้าพนักงานใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวางหรือโดยมิชอบไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจากเหตุอันควรสงสัยดังกล่าวได้ รวมถึงไม่มีกลไกในการป้องกันการใช้อำนาจดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจเป็นช่องทางให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่อาศัยเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยดังกล่าวในการทุจริต (Corruption) หรือเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมายได้

6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง

☒ มี

☐ ไม่มี

ความจำเป็นในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรอง

ร่างมาตรา 7 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 5 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมนทลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 4

ในการกำหนดเขตอันมีปริมนทลจำกัดในท้องที่เพื่อการอนุญาต สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจของนายกเมืองพัทยา กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา

เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมนทลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 5 ก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 12 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 14 ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ

ในกรณีที่รายการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

การจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งการเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

การจัดทำบัตรประวัตินั้น ต้องไม่ระบุหน้าที่ของพนักงานในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่พนักงานนั้น”

ร่างมาตรา 14 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 14 ให้ยกเลิกความในมาตรา 16/1 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 16/1 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอมหรือปล่อยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตรวจสอบเอกสารราชการที่มีภาพถ่ายและระบุอายุของผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการ

ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะเข้าไปในสถานบริการไม่ยินยอมให้ตรวจสอบเอกสารราชการหรือไม่มีเอกสารราชการและเข้าไปในสถานบริการ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบโดยพลัน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งและหลักเกณฑ์และวิธีการในการแจ้งและการรับแจ้งให้เป็นไปตามที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด

ในการดำเนินการตามวรรคสองหรือวรรคสาม ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจะมอบหมายให้พนักงานของสถานบริการเป็นผู้ดำเนินการแทนก็ได้”

ร่างมาตรา 15 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 15 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 16/4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

“มาตรา 16/4 เพื่อความปลอดภัย ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับพักให้แก่ผู้ใช้บริการ และจัดให้มีเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ไว้ให้บริการเมื่อผู้ใช้บริการร้องขอ ทั้งนี้ ปริมาณพื้นที่และจำนวนเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ ให้แตกต่างกันได้โดยคำนึงถึงลักษณะขนาด หรือประเภทของสถานบริการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ร่างมาตรา 16 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 16 ให้ยกเลิกความในมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่

สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจของนายกเมืองพัทยา กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา

สำหรับในเขตเทศบาล นายกเทศมนตรี กระทำได้โดยตราเป็นเทศบัญญัติ

สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล นายกองค์การบริหารส่วนตำบล กระทำได้โดยตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล”

อัตราค่าธรรมเนียม ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“อัตราค่าธรรมเนียม

(1) ใบอนุญาตตั้งสถานบริการ	ฉบับละ 50,000 บาท
(2) ใบแทนใบอนุญาตตั้งสถานบริการ	ฉบับละ 1,000 บาท
(3) การต่ออายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการ	ครั้งละ 10,000 บาท

สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในการกำหนดค่าธรรมเนียมโดยตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

สำหรับในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจของนายกเมืองพัทยา ในการกำหนด ค่าธรรมเนียมโดยตราเป็นข้อบัญญัติเมืองพัทยา

สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดในการกำหนดค่าธรรมเนียมโดยตราเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียม จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้ แตกต่างกันได้โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของสถานบริการก็ได้ แต่ไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียม แนบท้ายในพระราชบัญญัติฉบับนี้

ค่าธรรมเนียมให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ”

บทวิเคราะห์

กฎหมายลำดับรอง คือ กฎหมายที่ปกติไม่มีสภาพบังคับในตัวเองแต่ต้องอาศัยอำนาจ ของกฎหมายแม่บทที่ให้อำนาจออกกฎหมายลำดับรองนั้น เหตุที่จำเป็นต้องมีกฎหมายลำดับรอง ได้แก่

1) กฎหมายแม่บทไม่อาจเขียนให้ครอบคลุมทุกเรื่องตามสภาพข้อเท็จจริงได้ครบถ้วน จึงบัญญัติแต่เพียงหลักการให้เห็นเจตนารมณ์และให้มีการออกกฎหมายลำดับรองไปกำหนดรายละเอียด ให้ครบถ้วนต่อไป

2) เป็นไปตามหลักการแบ่งแยกอำนาจโดยงานที่อยู่ในความรับผิดชอบฝ่ายบริหาร โดยตรง ฝ่ายบริหารควรเป็นผู้ตรวจสอบการออกกฎเกณฑ์สำหรับงานนั้น

3) เป็นปัญหาทางเทคนิควิชาการที่มักเปลี่ยนแปลงไปตามวิวัฒนาการและต้องใช้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการออกกฎหมาย

4) เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการใช้บังคับกฎหมาย โดยหากบัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติซึ่งดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมได้ยากกว่า กฎหมายอาจเกิดการแข็งตัวและต้องใช้การตีความ เข้าช่วย ซึ่งการตีความอาจก่อให้เกิดการขยายขอบเขตการใช้กฎหมายกว้างกว่าเจตนารมณ์ที่แท้จริง และเป็นการไม่แน่นอน ดังนั้น การออกกฎหมายลำดับรองจึงอาจชัดเจนและแน่นอนกว่า

5) กรณีเป็นเรื่องเร่งด่วน เช่น เรื่องภาษีอากร

แม้จะมีเหตุผลและความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายในมิติของ การบริหารดังที่กล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตาม การกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรองยังเปรียบเสมือน ดาบสองคมที่หากมีบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมก็จะกลายเป็นภาระแก่ประชาชนที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย โดยตรง เช่น ต้องใช้เวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการมาก ไม่ทราบระยะเวลาที่แน่นอนว่าจะได้รับ การอนุมัติ อนุญาตเมื่อใด และอาจก่อให้เกิดปัญหาการบัญญัติกฎหมายลำดับรองเพื่อเอื้อให้มีฝ่ายบริหาร สามารถใช้อำนาจดุลพินิจได้ การพิจารณาให้มีกฎหมายลำดับรองจึงต้องพิจารณาให้รอบคอบโดยควรมี ลักษณะเป็นพลวัตร (Dynamic) กล่าวคือ ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสภาพสังคม ที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เพื่อไม่ให้เป็นการอุปสรรคต่อการพัฒนาของสังคมโดยรวมและเพื่อให้บรรลุผล ภารกิจที่กำหนดไว้ ไม่จำเป็นที่ต้องอาศัยกฎหมายลำดับรองเป็นเครื่องมือเสมอไป เนื่องจากมีวิธีอื่นที่อาจ กระทำได้ เช่น การกำหนดเป็นบทบัญญัติไว้ในกฎหมายแม่บทอย่างชัดเจน หรือการอาศัยอำนาจทาง การบริหารราชการทั่วไป เป็นต้น อนึ่งการใช้อำนาจบริหารราชการทั่วไปต้องอยู่ภายใต้หลักธรรมาภิบาล ด้วยเช่นกัน

เมื่อพิจารณามาตรา 7 มาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 และอัตราค่าธรรมเนียม ซึ่งได้กำหนดให้การดำเนินการต่าง ๆ กรณีการกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และการกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ รวมถึงการกำหนดค่าธรรมเนียม ให้ตราเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ๆ กรณีจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งการเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง กรณีเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งและหลักเกณฑ์และวิธีการในการแจ้งและการรับแจ้งให้เป็นไปตามที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด กรณีปริมาณพื้นที่และจำนวนเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ ให้แตกต่างกันได้โดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของสถานบริการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จะเห็นได้ว่า เป็นกรณีที่ร่างกฎหมายมีการให้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรองไว้ ซึ่งการพิจารณาให้มีกฎหมายลำดับรองจึงต้องพิจารณาให้รอบคอบ ต้องพิจารณาถึงความจำเป็นในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรองด้วย เช่น การดำเนินการดังกล่าวกำหนดไว้ในกฎหมายแม่บทที่ครบถ้วน สมบูรณ์ เพียงพอแล้วหรือไม่ อย่างไร หรือการดำเนินการดังกล่าวไม่จำเป็นต้องออกเป็นกฎหมายลำดับรอง แต่สามารถใช้วิธีการทางการบริหารงานแผ่นดินทั่วไปได้หรือไม่ เป็นต้น ทั้งนี้ เนื่องจากการออกกฎหมายลำดับรอง อาจถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้ดุลพินิจแก่ฝ่ายบริหารในการดำเนินการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่ต้องผ่านการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติ อีกทั้ง ร่างกฎหมายดังกล่าวสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือรายละเอียดที่ชัดเจน ครบถ้วน และสมบูรณ์ได้ แต่กลับให้อำนาจรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมาย หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือรายละเอียดดังกล่าวข้างต้น โดยไม่ผ่านการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติที่เป็นตัวแทนของประชาชน จึงอาจเป็นการเปิดช่องให้รัฐมนตรีผู้รักษาการ หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้ดุลพินิจเกินสมควรได้ อันอาจจะเป็นการกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเกินสมควร ตลอดจนไม่มีกลไกในการป้องกันการใช้อำนาจของรัฐมนตรี หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกินอำนาจ หรือใช้ดุลพินิจที่อาจเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมายได้

6.5 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายไม่ครอบคลุม

☐ มี ☒ ไม่มี

6.6 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือซ้ำซ้อน หรือขัดกัน

☒ มี ☐ ไม่มี

กรณีร่างบทบัญญัติมีความคลุมเครือ

ร่างมาตรา 8 ของพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 5 และการกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่เพื่อการอนุญาตตามมาตรา 6 นั้น ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่

(2) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่

(3) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก”

บทวิเคราะห์

ร่างกฎหมายที่มีความคลุมเครือเป็นกรณีและผู้ร่างกฎหมายได้มีการเขียนหลักการหรือถ้อยคำที่ปรากฏในบทบัญญัติแล้ว แต่การเขียนหลักการหรือถ้อยคำดังกล่าวมีความไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ หรือมีปัญหาในการบังคับใช้ซึ่งก่อให้เกิดการใช้และตีความที่อาจส่งผลให้เกิดปัญหาการทุจริตขึ้นได้ กรณีเหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับหลักการตีความกฎหมาย (Interpretation of Law) ที่มีส่วนเกี่ยวกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ร่างกฎหมายที่คลุมเครือ คือ ร่างกฎหมายที่มีการใช้ถ้อยคำหรือเนื้อความในตัวบทกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจน กำกวม หรือกว้างขวาง ซึ่งมีความหมายได้หลายทาง ทำให้ผู้บังคับใช้กฎหมายสามารถใช้และตีความบทบัญญัติของกฎหมายได้เป็นหลายนัย

เมื่อพิจารณามาตรา 8 ซึ่งกำหนดว่า อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ และการกำหนดเขตอันมีปริมณฑลจำกัดในท้องที่เพื่อการอนุญาตนั้น ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ คือ ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว รวมถึงไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่ จะเห็นได้ว่า ร่างกฎหมายกำหนดข้อยกเว้นไว้ โดยใช้คำว่า “เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของสถานที่” ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวถือเป็นถ้อยคำหรือเนื้อความในตัวบทกฎหมายที่ไม่ชัดเจน คลุมเครือ และกว้างขวาง ทำให้ผู้บังคับใช้กฎหมายสามารถใช้และตีความบทบัญญัติของกฎหมายได้เป็นหลายนัยและกว้างขวาง เช่น กรณีที่มีเจ้าของสถานที่จำนวนหลายคนต้องได้รับอนุญาตครบถ้วนทุกคนหรือไม่ กรณีที่เป็นหอพักต้องรับความยินยอมจากผู้เช่าหอพักด้วยหรือไม่ กรณีเป็นโรงเรียนต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองนักเรียนด้วยหรือไม่ กรณีที่มีผู้เช่าหอพักหรือผู้ปกครองนักเรียนคัดค้านจะต้องดำเนินการอย่างไร กรณีอยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง จะต้องได้รับอนุญาตจากประชาชนภายในอาณาเขตเท่าใดและจำนวนเท่าใด เป็นต้น จึงถือว่าเป็นกรณีที่ร่างกฎหมายมีถ้อยคำหรือเนื้อความในตัวบทกฎหมายที่คลุมเครือย่อมส่งผลให้ผู้บังคับใช้กฎหมายสามารถใช้และตีความบทบัญญัติไปในทางที่อาจก่อให้เกิดการทุจริตขึ้นได้ เนื่องจากอาจมีการตีความถ้อยคำหรือเนื้อความในบทกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้นหรือมาตรานั้น เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับตนเองหรือผู้อื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรืออาจมีเจตนาที่จะใช้บทกฎหมายเป็นเครื่องมือทางด้านนโยบายที่สามารถส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้

กรณีร่างบทบัญญัติมีความขัดกัน

ร่างมาตรา 4 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ให้ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ดังต่อไปนี้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่และมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นเจ้าพนักงาน

- (1) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
- (3) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- (4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (5) นายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา”

ร่างมาตรา 5 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นบทนิยามต่อจากบทนิยามคำว่า “ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521

““องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า กฎซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจนิติบัญญัติของราชการส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติจังหวัด ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติเมืองพัทยา เป็นต้น

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ผู้ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่แต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้”

ร่างมาตรา 10 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 11 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต ให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกเมืองพัทยา ในจังหวัดอื่น มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่อนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด

หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรก ต้องแสดงผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย”

ร่างมาตรา 18 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 18 ให้ยกเลิกความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 20 เมื่อปรากฏว่าผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา 19 ในกรุงเทพมหานคร นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไป เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่น ตั้งแต่นายอำเภอท้องที่ขึ้นไป เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากนายกเมืองพัทยา หรือนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด หรือ นายกเทศมนตรี หรือ นายกองคการบริหารส่วนตำบล มีอำนาจสั่งให้การแสดงนั้นได้”

ร่างมาตรา 19 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 19 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่น นายกองคการบริหารส่วน

การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนการอนุญาต

คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองคการบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองคการบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด”

ร่างมาตรา 20 ของร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

“มาตรา 20 ให้ยกเลิกความในมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 24 เมื่อเจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์รปกครองส่วนท้องถิ่นหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ ไม่ว่าในเวลาใด ๆ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง”

บทวิเคราะห์

ร่างกฎหมายที่ขัดกัน เป็นกรณีที่ผู้ร่างกฎหมายได้มีการเขียนหลักการหรือถ้อยคำที่ปรากฏในบทบัญญัติแล้ว แต่การเขียนหลักการหรือถ้อยคำดังกล่าวมีความไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ หรือมีปัญหาในการบังคับใช้ซึ่งก่อให้เกิดการใช้และตีความที่อาจส่งผลให้เกิดปัญหาการทุจริตขึ้นได้ กรณีเหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับหลักการตีความกฎหมาย (Interpretation of Law) ที่มีส่วนเกี่ยวกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ร่างกฎหมายที่ขัดกัน คือ ร่างกฎหมายที่มี

หลักการหรือถ้อยคำที่ไม่สอดคล้องต้องกันในลักษณะที่ถึงขนาดซึ่งทำให้ผู้บังคับใช้กฎหมายไม่สามารถใช้หรือตีความกฎหมายไปในแนวทางเดียวกันได้ หรือเป็นกรณีที่ร่างกฎหมายขัดกันเองในกฎหมายฉบับเดียวกัน หรือร่างกฎหมายฉบับหนึ่งอาจมีหลักการหรือถ้อยคำที่ขัดกับบทบัญญัติของกฎหมายอีกฉบับหนึ่งที่ใช้บังคับแล้ว หรือกรณีร่างกฎหมายฉบับแก้ไขเพิ่มเติมขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับแล้วในเรื่องเดียวกัน

เมื่อพิจารณามาตรา 4 และมาตรา 5 ซึ่งกำหนดให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่และมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นเจ้าพนักงาน รวมถึงเจ้าพนักงาน คือ ผู้ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่แต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา มาตรา 18 และมาตรา 20 ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือนายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไปมีอำนาจสั่งให้งดการแสดงที่เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีสิทธิ์เข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชมได้ รวมถึงเจ้าพนักงานที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ

จะเห็นได้ว่า ตามมาตรา 4 และมาตรา 5 กำหนดให้เจ้าพนักงาน คือ พนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น แต่ตาม มาตรา 18 และมาตรา 20 กำหนดให้เจ้าพนักงาน หมายความว่ารวมถึง นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไป และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วย จึงถือเป็นกรณีที่ร่างกฎหมายขัดกันเองในกฎหมายฉบับเดียวกัน ดังนั้น จึงควรใช้คำให้มีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน อันจะเป็นแนวทางให้ร่างกฎหมายมีความชัดเจน สมบูรณ์ และป้องกันปัญหาการใช้และการตีความที่อาจก่อให้เกิดการทุจริต การตีความถ้อยคำหรือเนื้อความในบทกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้นหรือมาตรานั้น เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับตนเองหรือผู้อื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรืออาจมีเจตนาที่จะใช้บทกฎหมายเป็นเครื่องมือทางด้านนโยบายที่สามารถส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้

เมื่อพิจารณามาตรา 10 เปรียบเทียบกับมาตรา 19 โดยมาตรา 10 กำหนดว่า กรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกเมืองพัทยา ในจังหวัดอื่น มีสิทธิอุทธรณ์ต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ตามมาตรา 19 กำหนดว่ากรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานครมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่นนายกองค์การบริหารส่วน จะเห็นได้ว่า ร่างกฎหมายกำหนดบุคคลผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไว้แตกต่างกัน หรือกำหนดไว้ไม่ครบถ้วนและไม่ถูกต้อง จึงส่งผลให้ร่างกฎหมายขัดกันเองในกฎหมายฉบับเดียวกัน ดังนั้น จึงควรกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้มีบุคคลผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ที่มีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน อันจะเป็นแนวทางให้ร่างกฎหมายมีความชัดเจน สมบูรณ์ และป้องกันปัญหาการใช้และการตีความที่อาจก่อให้เกิดการทุจริต การตีความถ้อยคำหรือเนื้อความในบทกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้นหรือมาตรานั้น

เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับตนเองหรือผู้อื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรืออาจมีเจตนาที่จะใช้บทกฎหมายเป็นเครื่องมือทางดำเนินนโยบายที่สามารถส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้

6.7 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายกำหนดโทษ

☐ มี

☒ ไม่มี

7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

☒ มี

☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

ร่างกฎหมายที่กำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติที่ผ่านมามีักพบว่ากฎหมายหลายฉบับนิยมใช้ระบบนี้ในกฎหมาย โดยให้อำนาจกับรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าแทรกแซงสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในรูปแบบหนึ่ง ตามระดับความหนักเบาในแต่ละภารกิจแตกต่างกันไป หากแบ่งเป็นระดับ 1 ถึงระดับ 4 แบ่งระดับได้ดังนี้

ระดับ 1 การแทรกแซงที่กระทบต่อเสรีภาพมากที่สุด คือ การออกกฎหมายที่ห้ามประชาชนกระทำการใดที่กฎหมายกำหนด

ระดับ 2 เป็นระดับที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนรองลงมา คือ “การขออนุญาตก่อนดำเนินการ” ประชาชนจะดำเนินกิจกรรมใด ๆ ยังไม่ได้จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน

ระดับที่ 3 เป็นระดับที่เบาว่าสองระดับข้างต้น คือ “การให้จดทะเบียน” กล่าวคือ ก่อนที่ประชาชนจะดำเนินกิจกรรมใดได้จะจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้ ระบบการให้จดทะเบียน มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบและติดตามสำหรับกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อสาธารณะในระดับที่มีได้รุนแรงมากนัก แต่รัฐจำเป็นต้องเข้ามากำกับดูแลเพื่อรับรองคุณสมบัติหรือคุณวุฒิของผู้ประกอบการ เพื่อประกอบการตัดสินใจในการใช้บริการของประชาชนหรือเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและการส่งเสริมหรือสนับสนุนจากภาครัฐ โดยในการรับจดทะเบียนหรือขึ้นทะเบียนอาจกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามได้ ทั้งนี้ หากผู้ขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดหน่วยงานของรัฐไม่อาจปฏิเสธการรับจดทะเบียนหรือขึ้นทะเบียนบุคคลนั้นได้

ระดับที่ 4 เป็นระดับที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนน้อยที่สุด คือ “การให้จดแจ้ง” คือการกำหนดให้ประชาชนต้องจดแจ้งเรื่องการดำเนินกิจกรรมใดต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อจดแจ้งแล้วก็สามารถดำเนินการได้ทันที ระบบจดแจ้ง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ดำเนินการต่อรัฐเพื่อให้รัฐได้ทราบข้อมูลเชิงสถิติเพื่อใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐ การกำกับดูแล และสามารถติดตามได้อย่างใกล้ชิด

ข้อควรคำนึงหากจะนำระบบอนุมัติอนุญาตมาใช้ในร่างกฎหมาย เนื่องจากการอนุญาตมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นมาตรการในการควบคุมและกำกับดูแลการทำกิจกรรมหรือการประกอบธุรกิจของประชาชนที่มีความเข้มงวดสูง หรือมีความจำเป็น ต้องกำหนดจำนวนหรือปริมาณสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กฎหมายประสงค์จะควบคุมเพราะมีลักษณะที่กระทบต่อชีวิต สิทธิ เสรีภาพ สังคม หรือประโยชน์

สาธารณะอย่างร้ายแรง จึงต้องห้ามมิให้ประกอบกิจกรรมหรือธุรกิจนั้นจนกว่าจะได้รับอนุญาต โดยการใช้วิธีการอนุญาตสามารถกระทำได้เมื่อเป็นกรณีที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เนื่องจากการควบคุมหรือกำกับดูแลในระดับ การกำหนดกฎเกณฑ์ให้ปฏิบัติตาม การจัดแจ้ง และการจดทะเบียน การขึ้นทะเบียน ไม่เพียงพอสำหรับการคุ้มครองประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน ไม่มีมาตรการอื่นที่ดีกว่าเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม และไม่เป็นภาระแก่ประชาชนจนไม่คุ้มค่ากับประโยชน์ที่ภาครัฐจะได้รับ เมื่อพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้จะเห็นได้ว่า กำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติไว้ในมาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 14 และมาตรา 18

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า มาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 14 และมาตรา 18 กำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติไว้เพื่อเป็นมาตรการในการควบคุมและกำกับดูแลการทำกิจกรรมหรือการประกอบธุรกิจของประชาชนที่มีความจำเป็น เป็นกรณีที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และไม่มีมาตรการอื่นที่ดีกว่าเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม และไม่เป็นภาระแก่ประชาชนจนไม่คุ้มค่ากับประโยชน์ที่ภาครัฐจะได้รับ จึงมีความจำเป็นต้องนำระบบอนุญาตอนุมัติมาใช้ในร่างกฎหมายฉบับนี้

สำหรับร่างกฎหมายที่กำหนดให้มีการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่โดยทั่วไปจะกำหนดไว้เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ รวมถึงกำหนดกรอบในการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมและตามสมควรแก่กรณี ซึ่งจะส่งผลให้ใช้ดุลพินิจเท่าที่จำเป็น พอสมควรตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และอำนวยความสะดวกในสังคม จึงจำเป็นต้องกำหนดให้มีการใช้ดุลพินิจไว้เมื่อพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้จะเห็นได้ว่า กำหนดให้มีการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ไว้ในมาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 20 และอัตราค่าธรรมเนียม

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า มาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 และมาตรา 18 กำหนดให้มีการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ไว้เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจ รวมถึงกำหนดกรอบในการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมและตามสมควรแก่กรณี และส่งผลให้ใช้ดุลพินิจเท่าที่จำเป็น พอสมควรตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และอำนวยความสะดวกในสังคม จึงมีความจำเป็นต้องนำการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่มาใช้ในร่างกฎหมายฉบับนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณามาตรา 10 และมาตรา 19 จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายกำหนดแต่เพียงระยะเวลาการอุทธรณ์ แต่ไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามแต่กรณีไว้แต่อย่างใด ซึ่งผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์สามารถใช้ดุลพินิจในการดำเนินการในระยะเวลาเท่าใดก็ได้ จึงเป็นปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดการทุจริตของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมาย ตลอดจนอาจส่งผลให้การปฏิบัติราชการล่าช้าและขาดประสิทธิภาพ อันจะส่งผลกระทบต่อประเทศชาติและประชาชน

เมื่อพิจารณามาตรา 20 จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายมีคำว่า “เหตุอันควรเชื่อหรือสงสัย” แต่ไม่ได้มีการกำหนดบทนิยามศัพท์ดังกล่าวไว้ จึงอาจเป็นช่องทางให้เจ้าพนักงานใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวางหรือโดยมิชอบไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจากเหตุอันควรสงสัยดังกล่าวได้

รวมถึงไม่มีกลไกใดในการป้องกันการใช้อิทธิพลของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจเป็นช่องทางให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่อาศัยเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยดังกล่าวในการทุจริต (Corruption) หรือเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมายได้

เมื่อพิจารณามาตรา 7 มาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 และอัตราค่าธรรมเนียม จะเห็นได้ว่า เป็นกรณีที่ร่างกฎหมายมีการให้ใช้อิทธิพลในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรองไว้ ซึ่งการพิจารณาให้มีกฎหมายลำดับรองจึงต้องพิจารณาให้รอบคอบ ต้องพิจารณาถึงความจำเป็นในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรองด้วย เนื่องจากการออกกฎหมายลำดับรอง อาจถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้ดุลพินิจแก่ฝ่ายบริหารในการดำเนินการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่ต้องผ่านการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติ อีกทั้ง ร่างกฎหมายดังกล่าวสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือรายละเอียดที่ชัดเจน ครบถ้วน และสมบูรณ์ได้ แต่กลับให้อำนาจรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมาย หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือรายละเอียดดังกล่าวข้างต้น โดยไม่ผ่านการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติที่เป็นตัวแทนของประชาชน จึงอาจเป็นการเปิดช่องให้รัฐมนตรีผู้รักษาการ หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถใช้ดุลพินิจเกินสมควรได้ อันอาจจะเป็นการกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเกินสมควร ตลอดจนไม่มีกลไกในการป้องกันการใช้อิทธิพลของรัฐมนตรี หรือผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกินอำนาจ หรือใช้อิทธิพลที่อาจเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลที่อาจมีส่วนได้เสียจากกฎหมายได้

ทั้งนี้ กรณีตามมาตรา 10 และมาตรา 19 ดังกล่าวได้กล่าวถึงแล้วในข้อ 6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย (บทบัญญัติเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์) กรณีตามมาตรา 20 ดังกล่าวได้กล่าวถึงแล้วในข้อ 6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย (บทบัญญัติที่ให้ใช้อิทธิพลในกรณีมีเหตุอันควรสงสัย) และกรณีตามมาตรา 7 มาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 และอัตราค่าธรรมเนียม ดังกล่าวได้กล่าวถึงแล้วในข้อ 6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง (ความจำเป็นในการกำหนดให้มีกฎหมายลำดับรอง) ซึ่งความในมาตราข้างต้นควรจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้มีความสมบูรณ์ต่อไป

8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☐ มี ☒ ไม่มี

9. บทกำหนดโทษ

☒ ไม่มี
☐ โทษทางอาญา
☐ โทษทางปกครอง
☐ โทษปรับเป็นพินัย
☐ โทษอุกฤษณ์

10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีการประเมินผลสัมฤทธิ์โดยหน่วยงานผู้รับผิดชอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ คือ กรมการปกครอง ได้ประเมินถึงการใช้อย่างบังคับกฎหมายที่เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายอันเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ดังนี้

(1) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นกฎหมายหลักในการบังคับหรือดำเนินกิจการสถานบริการ ซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นกฎหมายที่ยังมีการบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน โดยพิจารณาได้จากสถิติในปี พ.ศ. 2566 มีการออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ การต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ โดยแยกเป็นพื้นที่กรุงเทพมหานคร (เป็นอำนาจของผู้บัญชาการตำรวจนครบาล) จำนวนใบอนุญาต 208 แห่ง และจังหวัดอื่น ๆ (เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด) จำนวนใบอนุญาต 1,684 แห่ง และในปี พ.ศ. 2565 มีการออกตรวจสถานบริการทั้งสิ้นจำนวน 3,962 แห่ง พบการกระทำความผิด 11 แห่ง และไม่พบการกระทำความผิด 3,951 แห่ง จะเห็นได้ว่า กฎหมายดังกล่าวเกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่กำหนดไว้ โดยพิจารณาได้จากสถิติของกรมการปกครองดังข้างต้น

(2) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาโดยเหตุที่ปัจจุบันได้มีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภทซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้น ๆ ไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติชั่วเสื่อมทรามลง เป็นการสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถานบริการให้ผู้ประกอบการกิจการสถานบริการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ อันเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและกระตุ้นการท่องเที่ยว เกิดการสร้างรายได้ให้แก่ประชาชน ภายใต้มาตรการรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งนี้ กระทรวงมหาดไทยยังได้มีแนวทางการควบคุมและกำกับดูแลสถานบริการ และป้องกันลดปัญหาและผลกระทบต่อประชาชนส่วนรวม จึงเป็นมาตรการที่ได้สัดส่วนเมื่อเทียบกับความสงบเรียบร้อยของสังคม หรือการที่ประชาชนไม่ต้องเดือดร้อนรำคาญจากสถานบริการในพื้นที่นั้น ๆ ในส่วนของการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ตามกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ใบแทนใบอนุญาต และการต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ พ.ศ. 2548 ผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจสถานบริการ ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตตั้งแต่ 10,000 - 50,000 บาท เป็นอัตราค่าธรรมเนียมที่ไม่สูงเกินไป เมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับจากการมีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ดังนั้น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จึงมีความคุ้มค่าหรือได้สัดส่วนเมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของประชาชนและทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

(3) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางเรื่องไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปหรือรูปแบบสถานบริการรูปแบบใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นมาเป็นจำนวนมาก เช่น สถานบริการตามมาตรา 3 (1) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 “สถานเต้นรำ รำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีมีคู่บริการ” ซึ่งปัจจุบันรองเง็งแทบจะไม่มีปรากฏเป็นสถานบริการ หรือตามมาตรา 3 (2) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ

พ.ศ. 2509 “สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า” โรงน้ำชาที่มีจำนวนน้อยและสถานบริการรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นมาเป็นจำนวนมาก เช่น ร้านอาหารกึ่งผับ เลานจ์ บาร์ไฮส บาร์เปียร์ แพแคว หรือเรือสำราญ เป็นต้น นอกจากนี้ ประชาชนผู้ประกอบการจะอาศัยช่องว่างของกฎหมายที่ไม่สามารถควบคุมไปถึงสถานที่ดังกล่าวได้แล้ว ก็ยังเป็นช่องทางใหม่ของเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับผลประโยชน์ เรื่องบทกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมสอดคล้องกับพฤติการณ์การกระทำความผิด ผู้กระทำความผิดไม่หลบจำจนต้องมีการกำหนดเพิ่มโทษไว้ในคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 22/2558 ลงวันที่ 28 กรกฎาคม 2558 เรื่อง การกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) ที่ไม่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่จนประกอบการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เพื่อให้การควบคุมการดำเนินกิจการที่อาจดำเนินไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ลดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในสังคม และเพื่อให้มีกฎหมายที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน ตลอดจนอุดช่องว่างของกฎหมายและไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงป้องกันและแก้ไขปัญหาการเรียกรับผลประโยชน์จากเจ้าหน้าที่รัฐ จึงมีความเห็นว่า ควรแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ต่อไป

ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมายทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้วตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2569

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
จากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ภาคผนวก

QR CODE เอกสารเกี่ยวกับ

ร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

QR CODE

รายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์
ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509